

ประกาศนายทะเบียนพรรคการเมือง

เรื่อง รับจดทะเบียนการจัดตั้งพรรคเสรีนิยม

ด้วย นายทะเบียนพรรคการเมืองได้รับจดทะเบียนการจัดตั้งพรรคการเมืองชื่อ พรรคเสรีนิยม ตามมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยพรรคการเมือง พ.ศ. ๒๕๕๐ ไว้ในทะเบียนพรรคการเมือง เลขที่ ๒/๒๕๕๓ ตั้งแต่วันที่ ๘ มกราคม ๒๕๕๓ โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับนโยบายพรรคการเมือง ข้อบังคับพรรคการเมืองและรายชื่อคณะกรรมการบริหารพรรคการเมืองของพรรคเสรีนิยม ดังนี้

นโยบายพรรคเสรีนิยม

พ.ศ. ๒๕๕๒

นโยบายด้านการเมืองและการบริหาร

สภาพปัญหา

บริบททางการเมืองไทยในปัจจุบันเต็มไปด้วยปัญหาความขัดแย้งของกลุ่มผลประโยชน์ต่าง ๆ ภายในประเทศ ประเด็นปัญหาต่าง ๆ มีแนวโน้มของการใช้ความรุนแรงในการเข้ามาแก้ปัญหา ความเข้าใจเกี่ยวกับประชาธิปไตยหลักนิติธรรม รวมไปถึงหลักธรรมาภิบาลล้วนถูกบิดเบือนและถูกใช้เป็นเครื่องมือในการสร้างความชอบธรรมในการดำเนินกิจการทางการเมืองเพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของกลุ่มผลประโยชน์ของตนเอง โดยมีได้คำนึงถึงผลประโยชน์ของประเทศชาติ ประเด็นกลไกในการทำงานของระบบราชการเอง ยังคงมีความอ่อนแอ ขาดซึ่งประสิทธิภาพในการบริหารงาน อีกทั้งปัญหาใหญ่อย่างปัญหาคอร์รัปชันนั้น ก็ยังมีได้ถูกขจัดให้ออกไปจากสังคมไทย

ประเด็นปัญหาเหล่านี้บั่นทอนการพัฒนาของประเทศให้ไปด้อยตามหลักประชาธิปไตย และหลักนิติธรรม ซึ่งมีความจำเป็นต่อทิศทางการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน พรรคเสรีนิยมในฐานะสถาบันทางการเมือง จึงจะมุ่งเน้นที่จะพัฒนาการเมืองตามนโยบายที่มุ่งเน้นเป้าหมายในหลักการพัฒนาประชาธิปไตยที่มั่นคง ที่จะเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นจากประชาชนและเพื่อประชาชนอย่างแท้จริง อีกทั้งจะมุ่งเน้นในการสร้างหลักธรรมาภิบาลให้เกิดขึ้นในองค์กรของภาครัฐและเอกชน

นโยบายด้านการเมืองและการบริหารของพรรคเสรีนิยมนั้น จึงจะต้องมีลักษณะการกระจายโครงสร้างอำนาจในการบริหารจัดการมาให้ในองค์กรท้องถิ่นต่าง ๆ เพื่อนำมาสู่กระบวนการพัฒนาการเมืองที่เข้มแข็งจากระดับฐานล่าง ในส่วนขององค์กรส่วนกลางที่มีอำนาจหน้าที่

ในการบริหารจัดการนโยบายของรัฐนั้น มีความจำเป็นอย่างเร่งด่วนที่จะต้องมีการปฏิรูป เปลี่ยนแปลง ในทุกภาคส่วนองคาพยพของระบบ ทั้งในส่วนโครงสร้างของกระทรวง ทบวง กรม หรือใน ภาครัฐวิสาหกิจเอง ไปจนถึงภาคเอกชนที่มีบทบาทต่อการดูแลทิศทางการบริหารประเทศ ต้องมี การปรับเปลี่ยนยุทธศาสตร์ในการพัฒนาใหม่ โดยนำเอาหลักธรรมาภิบาลมาเป็นทิศทางในการปรับเปลี่ยน โครงสร้างภายในองค์กร รวมไปถึงการพัฒนากลไกการตรวจสอบ ควบคุม ดูแลที่มีประสิทธิภาพ และมีอิสระในการทำงานอย่างแท้จริง และที่สำคัญที่สุดประชาชนเองต้องมีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทาง องค์กรที่รับใช้และดูแลพวกเขาอย่างต่อเนื่องและใกล้ชิด

๑. นโยบายปฏิรูปการเมือง

พรรคเสรีนิยมตระหนักเห็นถึงปัญหาความสำคัญของความรู้ ความเข้าใจที่มีต่อวัฒนธรรม ทางการเมืองของไทยมาโดยตลอด การนำกรอบความคิดอย่าง “การเมือง” และ “ประชาธิปไตย” มีการบิดเบือนและนำไปใช้ในทิศทางของการสร้างความชอบธรรม เพื่อตอบสนองผลประโยชน์ต่อ กลุ่มผลประโยชน์ แนวความคิดนโยบายเร่งด่วนที่มีความจำเป็นในการพัฒนาปฏิรูปทางการเมือง จึงเป็นไปในทิศทางที่จะต้องกำหนดกรอบความหมาย และกลไกในการสร้างขึ้นซึ่งวัฒนธรรมทางการเมือง ที่นำมาสู่ประชาธิปไตยเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนอย่างแท้จริง โดยพรรคเสรีนิยมได้กำหนดให้มีนโยบาย ในด้านการปฏิรูปพัฒนาทางการเมือง ดังนี้

(๑) วัฒนธรรมทางการเมือง การมีส่วนร่วมของประชาชน เป็นไปในทิศทางที่ประชาชน เป็นฝ่ายจะต้องคอยคล้อยตามนโยบายหรือกรอบที่ถูกกำหนดขึ้นมาจากฝ่ายบริหาร และมีโอกาสน้อย ที่จะเข้าไปกำหนดชะตาชีวิตหรือความต้องการทางการเมืองของตนเอง ซึ่งกระบวนการเหล่านี้ขัดกับ หลักการตามระบบประชาธิปไตยที่ต้องการให้ประชาชนเข้ามามีบทบาทส่วนร่วมทางการเมือง

(๑.๑) สนับสนุนให้มีหน่วยงานในการส่งเสริมรองรับการแสดงความคิดเห็นและ การมีส่วนร่วมตั้งแต่ระดับหมู่บ้าน โดยสังกัดเป็นสำนักงานหรือองค์กรอยู่ในหน่วยงานการดูแล ขององค์กรบริหารส่วนท้องถิ่นทั่วประเทศเป็นผู้รับผิดชอบ โดยมีกฎหมายกำหนดอำนาจหน้าที่ ขององค์กรเพื่อการส่งเสริมประชาธิปไตยอย่างชัดเจน อีกทั้งยังต้องกำหนดให้เป็นสิทธิและหน้าที่ ของพลเมืองในการเข้ามีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ขององค์กร

(๑.๒) สนับสนุนให้ส่วนกลางมีการจัดตั้ง “องค์กรในการพัฒนาการเมือง” โดยกำหนด ให้เป็นองค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญ เพื่อส่งเสริมและกำหนดวาระนโยบายแผนการพัฒนาการเมือง ตามระบอบประชาธิปไตย

(๑.๓) สนับสนุน “กองทุนพัฒนากลุ่มทางการเมือง” เพื่อการส่งเสริมกระบวนการการรวมกลุ่มและสร้างซึ่งเครือข่ายเพื่อดำเนินกิจกรรมในการรักษาไว้ซึ่งผลประโยชน์ของกลุ่มตน แต่ทั้งนี้กิจกรรมการดำเนินการเคลื่อนไหวต่าง ๆ ต้องเป็นไปตามหลักประชาธิปไตยและกรอบกฎหมายรัฐธรรมนูญ

(๑.๔) สนับสนุนให้มีพื้นที่สาธารณะในอินเทอร์เน็ต เป็นเว็บไซต์เพื่อประเด็นทางการเมืองและประชาธิปไตย โดยขึ้นตรงต่อหน่วยงานกระทรวงที่รับผิดชอบ เพื่อการเข้ามามีส่วนรวม เป็นเวทีกลางในการแสดงความคิดเห็น รวมไปถึงจนถึงการเข้าชื่อแก้ไขกฎหมายหรือถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

(๒) “ปัญหาสิทธิมนุษยชน” เป็นประเด็นปัญหาที่รัฐถ่วงงองและวิพากษ์วิจารณ์อย่างหนักในประเด็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ รวมไปถึงจนถึงการปรับเปลี่ยนตัวบทกฎหมายให้มีความเหมาะสมในการควบคุมดูแลจัดการประเด็นปัญหาเหล่านี้ พรรคเสรีนิยมจึงมีนโยบายตามที่กำหนดไว้ ดังต่อไปนี้

(๒.๑) สนับสนุนอำนาจหน้าที่ในการทำงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ เพื่อให้ได้มีบทบาทหน้าที่อย่างจริงจังในการดูแลประเด็นปัญหาสิทธิมนุษยชน และเพื่อกระทำการตรวจสอบดำเนินการฟ้องร้องผู้ละเมิดผู้กระทำการละเมิดสิทธิมนุษยชน รวมทั้งสนับสนุนให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมีบทบาทเชิงรุกในการส่งเสริมให้ประชาชนมีความรู้ ความเข้าใจและตระหนักถึงประเด็นความสำคัญของเรื่องสิทธิ เสรีภาพ และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ตามหลักสากล อีกทั้งจะเน้นส่งเสริมให้ประชาชนเลือกใช้ช่องทางอย่างองค์กรอิสระในการเสนอข้อปัญหาและร้องทุกข์ ร้องเรียนเมื่อเกิดประเด็นปัญหาเกี่ยวกับเรื่องสิทธิ เสรีภาพ ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ รวมไปถึงความไม่เป็นธรรมอันเนื่องมาจากกลไกในการทำงานในส่วนของภาครัฐ

(๒.๒) สนับสนุนให้มีเวทีสาธารณะในการแสดงออกซึ่งความคิดเห็นในประเด็นต่าง ๆ โดยจัดให้มีการสร้างพื้นที่บนอินเทอร์เน็ต โดยหน่วยงานกระทรวงที่เกี่ยวข้องเป็นผู้ให้การสนับสนุนดูแล เพื่อให้เป็นไปตามหลักเสรีภาพในการแสดงออกทางความคิดเห็น ส่งเสริมให้มีเสรีภาพของสื่อสิ่งพิมพ์และโทรทัศน์ เพื่อสะท้อนความเป็นกลางถึงการเป็นผู้รักษาผลประโยชน์ของประชาชน

(๒.๓) ผลักดันการปฏิบัติตามอนุสัญญาและกติกาข้อกฎหมายระหว่างประเทศ โดยให้เป็นไปตามหลักนิติธรรมโดยสนับสนุนกลไกในการตรวจสอบบังคับให้ทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

(๒.๔) สนับสนุนการทำงานร่วมกับองค์กรระหว่างประเทศที่มีหน้าที่เข้ามาทำงานดูแลควบคุมประเด็นเรื่องสิทธิมนุษยชนในประเทศไทย

(๓) กฎหมายและความยุติธรรมในสังคม ประเทศไทยมีตัวบทกฎหมายที่ค่อนข้างจะครอบคลุมและรัดกุม แต่ปัญหากระบวนการและกลไกในการควบคุม รวมไปถึงจิตสำนึก ความเข้าใจที่เกี่ยวกับกฎหมาย หรือแม้กระทั่งการปฏิบัติตามกฎหมายนั้น ค่อนข้างที่จะมีปัญหาโดยตลอดมา ไม่ว่าจะด้วยค่านิยมที่ผิด ๆ ความศักดิ์สิทธิ์ของกฎหมายเป็นประเด็นที่รื้อการกระตุ้นให้เกิดสำนึกของสังคมที่ดำรงอยู่ภายใต้กรอบนิติธรรม พรรคเสรีนิยมจึงมีนโยบาย ดังต่อไปนี้

(๓.๑) สนับสนุนให้มีองค์กรอย่าง “สภานายความ” เพื่อก่อให้เกิดการสื่อสาร แนะนำ และให้ความรู้ ความเข้าใจในตัวบทและประเด็นข้อบังคับ รวมไปถึงการตีความกฎหมาย ด้วยการส่งเสริมรายการทางวิทยุโทรทัศน์ที่มีอยู่แล้ว หรือส่งเสริมให้มีกลไกในลักษณะดังกล่าวให้เกิดขึ้น โดยสามารถเข้าถึงได้โดยง่ายสำหรับประชาชนอย่างทั่วถึง

(๓.๒) สนับสนุนให้ประชาชนสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารได้อย่างอิสระและทั่วถึง เช่น การสามารถเข้าถึงข้อมูลคำสั่งฟ้อง คำสั่งไม่ฟ้อง ได้มากขึ้น แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น ต้องเป็นไปตามกรอบของกฎหมายของรัฐธรรมนูญและกฎหมายข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นการขยายความอธิบายเหตุผลแก่ผู้ที่มีส่วนได้เสียในรูปคดี การรายงานประจำปีเกี่ยวกับการทำงานควรสนับสนุนให้มีการนำเสนอสู่สาธารณะ เพื่อให้ประชาชนสามารถเข้าถึงและสามารถตรวจสอบความโปร่งใสได้ กระบวนการขั้นตอนการดำเนินการ รวมทั้งผลคำพิพากษา ต้องเป็นข้อมูลที่เข้าถึงด้วยสำหรับประชาชน โดยจะอาศัยเทคโนโลยีในปัจจุบันที่ทันสมัยอย่างอินเทอร์เน็ตในการที่จะใช้ในการเข้าถึงข้อมูลของประชาชน

(๓.๓) สนับสนุนให้กฎหมายเป็นสถาบันที่ศักดิ์สิทธิ์เพื่อใช้ในการแก้ไขปัญหาคriminal และข้อพิพาทต่าง ๆ โดยปราศจากซึ่งการทุจริตและความยุติธรรม โดยพยายามปรับขึ้นฐานเงินเดือนข้าราชการที่เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้อง เพื่อลดปัญหาต่อเนื่องที่นำมาสู่การคอร์รัปชัน ไม่ว่าจะเป็นสนับสนุนเพิ่มเงินเดือนให้ข้าราชการที่ทำหน้าที่กลไกในการนำปัญหาหรือความขัดแย้งเข้าสู่กระบวนการอย่างตำรวจและอัยการ โดยตำรวจเองต้องทำหน้าที่เป็นหน่วยงานหลักที่ติดต่อกับประชาชนโดยตรง จึงมีหน้าที่ที่จะต้องเป็นตัวกลางสำคัญในการสร้างวัฒนธรรมทางกฎหมาย เพื่อให้ประชาชนเข้าใจ และก่อให้เกิดขึ้นซึ่งความยุติธรรมและเป็นไปตามหลักนิติธรรม

(๓.๔) ทดแทนระบบอุปถัมภ์อันเป็นที่มาของความโปร่งใสและความไม่ชัดเจนในกระบวนการการทำงาน ด้วยค่านิยมในการยึดไว้ซึ่งหลักกฎระเบียบ ข้อบังคับ รวมไปถึงกฎหมายของประเทศ โดยนำเอาช่องทางการศึกษา ร้องทุกข์เกี่ยวกับประเด็นความยุติธรรมที่มีอยู่มาพัฒนาให้ทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพมากกว่าเดิม

(๓.๕) สนับสนุนให้มืองค์กรคณะทำงานร่วมในการเข้าไปทำงานตรวจสอบการทำงานของตำรวจจากภาคประชาชน โดยดำเนินการเป็นคณะกรรมการร่วมในการกำกับดูแลกิจการตำรวจภายในท้องที่ของตนเอง โดยจะต้องกำหนดขอบเขตของอำนาจและที่มาอย่างชัดเจนและเป็นไปตามกรอบของกฎหมายข้อบังคับ

๒. ปฏิรูปโครงสร้างระบบบริหาร

ปัญหาความล่าช้าและระเบียบขั้นตอนในการทำงานที่มีลักษณะการทำงานภายในองค์กรที่ทำงานได้ไม่มีประสิทธิภาพเต็มที่ กระบวนการการทำงานที่มีลักษณะการบริหารงานที่ขาดซึ่งหลักธรรมาภิบาลเป็นปัญหาเร่งด่วน โดยพรรคเสรีนิยมมีนโยบายเพื่อการเข้าไปจัดการแก้ไขกับปัญหาเหล่านี้ ดังนี้

(๑) การกระจายอำนาจประเทศไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันมีความพยายามที่จะกระจายอำนาจโครงสร้างการบริหารงานให้เน้นไปสู่ท้องถิ่น แต่ด้วยลักษณะโครงสร้างของระบบการทำงานที่มีลักษณะแนวดิ่ง ทำให้โครงสร้างการทำงานและอำนาจในการบริหารงานมักขึ้นตรงกับศูนย์กลางการบริหารงาน แม้ว่าจะมีความพยายามในการจัดปรับระบบโครงสร้าง แต่การที่กลไกในการทำงานจะมีอิสระได้นั้น หน่วยงานนั้น ๆ ต้องมีอำนาจและงบประมาณในการบริหารงานเป็นของตนเอง พรรคเสรีนิยมจึงกำหนดนโยบายในการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นไว้ ดังนี้

(๑.๑) สนับสนุนให้มีการกำหนดโครงสร้างภารกิจหน้าที่ รวมทั้งกำหนดลักษณะการได้มาซึ่งรายได้ในการบริหารงานให้เป็นของหน่วยงานนั้น ๆ เองให้มากที่สุด โดยส่วนท้องถิ่นควรที่จะได้รับการขยายฐานที่มาของรายได้จากส่วนกลางเพิ่มขึ้นจากที่เป็นอยู่ เพื่อความเป็นอิสระในการกำหนดนโยบายการพัฒนาและการบริหารงาน

(๑.๒) กำหนดเป็นกฎหมายรองรับในการที่ท้องถิ่นจะมีที่มาของรายได้จากการเก็บภาษีอากรค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ในท้องถิ่นนั้น ๆ

(๑.๓) ส่งเสริมให้ลักษณะการบริหารงานของหน่วยงานต่าง ๆ เป็นไปในลักษณะที่คล้ายคลึงกับการประกอบกิจการของบริษัท ที่ซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้ประสานงานหรือทำงานโดยตรงกับปัญหานั้น ๆ มีอำนาจในการวิเคราะห์วิพากษ์ และกำหนดนโยบายในการที่จะแก้ไขหรือจัดการกับปัญหานั้น ๆ เองโดยตรง โดยพยายามเลี่ยงการนำนโยบายที่กำหนดขึ้นเองจากส่วนกลางมาใช้ เพื่อหลีกเลี่ยงการเกิดขึ้นของนโยบายที่แก้ไขปัญหาไม่ตรงจุด หรือแก้ไขปัญหาลงมือไม่ได้ อีกทั้งเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานจะมีอำนาจหน้าที่เพิ่มขึ้น

(๒) ปฏิรูประบบการบริหารภาครัฐ อีกส่วนหนึ่งของระบบโครงสร้างที่เป็นปัญหาคือ โครงสร้างการทำงานของส่วนกลางที่มีลักษณะ โครงสร้างอำนาจหน้าที่การทำงานเป็นลักษณะของ โครงสร้างปิรามิด ลักษณะการทำงานประสบปัญหาในเรื่องสายการบังคับบัญชาที่ส่งผลให้งานมีความล่าช้า อันเนื่องมาจากประเด็นเรื่องของการอนุมัติการรับรองเอกสารหรือการออกนโยบายที่เกิดขึ้นมาจากส่วนบน ที่ไม่ได้เผชิญหรือเกิดจากตัวสภาพปัญหาจริง ปัญหาการคอร์รัปชัน การปฏิบัติหน้าที่ตามสายบังคับบัญชา ที่มีวัตถุประสงค์โดยมิชอบ แม้ว่าจะมีความพยายามในการปฏิรูประบบราชการมาในเกือบทุกช่วงยุค การบริหารงาน แต่แนวทางในการนำไปปฏิบัติจริงนั้น ล้วนยังไม่ส่งผลในทางปฏิบัติให้เห็นเท่าใดนัก พรรคเสรีนิยมจึงยืนยันที่จะส่งเสริมปรับปรุงแก้ไขนโยบายในการปฏิรูประบบการบริหารภาครัฐ ดังนี้

(๒.๑) สนับสนุนให้มีการลดขนาดของระบบหน่วยงานการทำงาน และเน้นย้ำให้มี ประสิทธิภาพมากขึ้น โดยลักษณะการทำงานนั้น ควรจัดให้มีการกำหนดขอบเขตงานหลักที่จำเป็นของรัฐ ในส่วนงานที่นอกเหนือจากงานหลักที่หน่วยงานต้องรับผิดชอบ ให้เอกชนหรือภาคชุมชนประชาสังคม เป็นผู้รับหน้าที่ในการจัดการแทน

(๒.๒) สนับสนุนให้หน่วยงานกลางถ่ายโอนอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบใน การกำหนดหน้าที่และการจัดการทรัพยากรบุคคลเป็นไปได้ด้วยตนเอง เพื่อการจัดการทรัพยากรบุคคล ให้เหมาะสมกับลักษณะเฉพาะของปัญหาและหน้าที่ความรับผิดชอบ

(๒.๓) ส่งเสริมให้หน่วยงานมีการทำงานที่มีความเป็นอิสระ โดยพัฒนาระบบที่หัวหน้า หน่วยงานจะทำหน้าที่และปฏิบัติงาน โดยมีระบบการตรวจสอบตามความรับผิดชอบและผลงาน รวมไปถึงประสิทธิภาพของผลงานที่เกิดขึ้นของหน่วยงานตน

(๒.๔) ในการจัดทำนโยบายด้านงบประมาณ ต้องกำหนดให้มีลักษณะของการให้อำนาจ หน้าที่ในการกำหนดจัดสรรนโยบายเชิงยุทธศาสตร์เพื่อบริการสาธารณะ โดยที่หัวหน้าหน่วยงานนั้น ๆ ต้องมีความคล่องตัว มีอิสระในการกำหนดนโยบายการจัดสรรงบประมาณ อีกทั้งฝ่ายนิติบัญญัติ ควรมีบทบาทในการตรวจสอบผลงานของรัฐบาลและหน่วยงานที่รับผิดชอบงานด้านต่าง ๆ โดยใช้ เป้าหมายระดับยุทธศาสตร์ที่รัฐบาลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องแถลงต่อรัฐสภาเป็นมาตรวัดผลงาน ในระดับนโยบาย และใช้เป้าหมายการให้บริการสาธารณะซึ่งมีรายละเอียดเป้าหมายที่ชัดเจน เป็นกรอบ ในการประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลในระดับปฏิบัติ

(๒.๕) สนับสนุนการปรับปรุงเงินเดือนและผลตอบแทนของระบบราชการใหม่ โดยมาตรฐานค่าครองชีพกับค่าแรงขั้นต่ำของข้าราชการหรือพนักงานราชการนั้น ไม่ได้สัมพันธ์กันในทิศทางที่เหมาะสม ส่งผลต่อการทำงาน แรงจูงใจในการทำงาน นำมาสู่ปัญหาการทุจริตคอร์ปชั่นภายในระบบราชการตามมา ดังนั้น การปรับลักษณะโครงสร้างของที่มาด้านรายได้จึงมีความจำเป็นอย่างเร่งด่วน โดยที่นโยบายการกำหนดเงินเดือนต้องเป็นไปตามผลงานและประสิทธิภาพการทำงานที่ปรากฏ อีกทั้งยังต้องวางระบบการให้ผลรางวัลตอบแทน ซึ่งต้องมีความสัมพันธ์กับราคาต้นทุนค่าใช้จ่ายในการทำงานและค่าครองชีพที่แปรผันอยู่เรื่อย ๆ ตามระบบเศรษฐกิจ อัตราเงินเดือนหรือผลตอบแทนควรแปรผันตามราคาสินค้าค่าใช้จ่ายในการครองชีพที่เปลี่ยนแปลงภายใต้ระบบตลาด การปรับขึ้นหรือลดเงินเดือนควรดูตามผลงานและบริบทปัจจัยภายนอก อย่างราคาสินค้าปัจจัยสี่ในการดำรงชีพ ราคาของปัจจัยในส่วนของพลังงานและอัตราเงินฝืดและเงินเฟ้อ เป็นต้น

(๒.๖) ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการเข้ามากำหนด ควบคุม ดูแลกิจการ และการวางแผนการทำงานของส่วนราชการ โดยประชาชนต้องเข้ามามีส่วนร่วมและเป็นศูนย์กลางในการดำเนินกิจการการทำงานของระบบราชการภาครัฐ โดยการวางโครงสร้างระบบที่ปรึกษาการทำงาน คณะกรรมการร่วมของภาคประชาชนเพื่อร่วมทำงานกับหน่วยงานต่าง ๆ ในทุกระดับ ตั้งแต่ระดับล่างไปจนถึงระดับบน อีกทั้งยังต้องสร้างระบบการตอบสนองต่อเรื่องราวร้องทุกข์ การเสนอความคิดเห็น ชี้แจงตอบคำถามต่อประชาชน โดยจัดการให้ทุกส่วนราชการนำเทคโนโลยีอย่างอินเทอร์เน็ตหรือเว็บไซต์ เข้ามาเป็นกลไกในการดำเนินการ

(๒.๗) สนับสนุนเทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่ ๆ ที่พัฒนาไปอย่างต่อเนื่องและไม่หยุดยั้ง เพื่อเป็นการลดต้นทุนและบุคลากรในการทำงานให้กับภาครัฐ ทางพรรคจึงจะส่งเสริมให้มีระบบรัฐอิเล็กทรอนิกส์ (e-Government) และระบบช่องทางเดียว (Single Gateway) เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารงาน

(๒.๘) จัดระบบการให้บริการของงานด้านการบริการของภาครัฐ ให้สามารถตอบสนองต่อเอกชนและประชาชนผู้รับบริการอย่างแท้จริง

(๒.๙) สนับสนุนให้มีระบบในการเข้าถึงข้อมูลการตรวจสอบ ร้องเรียน และรวมถึงการเข้าไปดูข้อมูลในการสอบเข้าทำงานของพนักงานราชการ หรือการสอบแข่งขันเลื่อนตำแหน่ง เพื่อป้องกันและหลีกเลี่ยงประเด็นการทุจริตใช้เส้นสายในการรับพนักงานเข้าทำงานหรือการเลื่อนชั้น เพื่อประสิทธิภาพอย่างสูงสุดและแท้จริงของพนักงานที่จะเข้ามาทำงานเพื่อบริการประชาชนในตำแหน่งหน้าที่เฉพาะนั้น ๆ

(๓) เน้นย้ำมาตรฐานการทำงานภายใต้ระบบธรรมาภิบาล เนื่องด้วยพรรคเสรีนิยมตระหนักถึงความสำคัญในการทำงานมีความจำเป็นที่จะต้องอยู่ภายใต้กรอบธรรมาภิบาล เพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงการทำงานที่ปราศจากความโปร่งใสและปัญหาการทุจริตคอร์รัปชัน โดยกำหนดให้มีกรอบกฎหมายว่าด้วยการควบคุมกำหนด ไปจนถึงบทลงโทษที่มีความทันสมัยและเหมาะสม นอกจากนี้ยังมีความจำเป็นที่จะต้องส่งเสริมหน่วยงานที่มีระบบการทำงานที่มีระบบที่เป็นไปตามกรอบธรรมาภิบาล โดยเสนอผลตอบแทนอย่างรางวัลสนับสนุน การจัดอันดับมาตรฐานบริษัทหรือหน่วยงานดีเด่นตามลักษณะการทำงานตามหลักธรรมาภิบาล อีกทั้งยังต้องให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการประเมินควบคุม และสนับสนุนส่งเสริมหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อให้เป็นไปตามแนวทางการบริหารงานตามหลักธรรมาภิบาลด้วย

(๔) การปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชันและการประพฤติมิชอบ โดยหนึ่งในปัญหาหลักที่ประเทศไทยภายใต้การบริหารงานของรัฐบาลต่าง ๆ คือ ปัญหาประเด็นการทุจริตคอร์รัปชันที่เป็นปัญหาใหญ่ที่แก้ไม่ได้ตลอดมา และได้รับการวิพากษ์วิจารณ์มาโดยตลอด จากทั้งองค์กรภายในและองค์กรจากต่างประเทศ การจัดลำดับความหน้าเชื่อถือในเรื่อง การบริหารงานด้วยความโปร่งใส นั้น ประเทศไทยอยู่ในหนึ่งประเทศที่ตกโกลาในการทุจริตคอร์รัปชัน เป็นเสมือนวัฒนธรรมที่ยากจะแก้ไขได้ ดังนั้นทางพรรคเสรีนิยมเล็งเห็นว่าปัญหาการทุจริตคอร์รัปชันและการประพฤติมิชอบนั้นเป็นอุปสรรคปัญหาใหญ่ในการพัฒนาประเทศไทยภายใต้ระบอบประชาธิปไตย เพื่อให้เป็นไปตามลักษณะหลักการบริหารจัดการงานในรูปแบบสากล ทางพรรคเสรีนิยมได้กำหนดนโยบายเกี่ยวกับประเด็นการแก้ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชันและการประพฤติมิชอบ ดังนี้

(๔.๑) ปรับปรุงกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับที่มีส่วนเอื้อต่อการกระทำการทุจริตคอร์รัปชันในเชิงนโยบาย อีกทั้งปรับปรุงกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับที่ล่าสมัยที่ไม่สอดคล้องกับการป้องกันและปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชัน

(๔.๒) ส่งเสริมให้ประชาชนมีช่องทางในการเข้ามามีส่วนร่วมในการตรวจสอบการทำงานของภาครัฐ รวมไปถึงผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง โดยมีกฎหมายรองรับให้สามารถเป็นผู้ที่เข้าชื่อฟ้องร้องความเสียหายต่อศาลและคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) ได้

(๔.๓) ส่งเสริม ปลูกฝังเยาวชนอย่างจริงจัง โดยการให้ความรู้ การศึกษาในประเด็นเรื่องของกฎหมาย โดยเน้นย้ำให้คนยึดถือในหลักของกฎหมาย อีกทั้งติดตามในส่วนของ การบังคับใช้กฎหมายแทนการดำรงอยู่ภายใต้ระบบเครือญาติและระบบอุปถัมภ์ที่ซึ่งเอื้อต่อประเด็นปัญหานำมาซึ่งการทุจริตคอร์รัปชัน

(๔.๔) สนับสนุนให้สื่อและประชาชนมีหน้าที่เข้ามามีส่วนร่วมในการตรวจสอบการกำหนด บังคับใช้กฎหมาย ว่าด้วยเรื่องผลประโยชน์ทับซ้อน

(๔.๕) ส่งเสริมบทบาทของสื่อวิทยุโทรทัศน์ที่มีความเป็นกลางในการนำเสนอข่าว ให้เข้ามามีบทบาทในการตรวจสอบ ควบคุม ดูแลประเด็นการทุจริตคอร์ปชั่นของหน่วยงานข้าราชการ และผู้ที่มีหน้าที่ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

(๔.๖) สนับสนุนให้การกำหนดนโยบาย ขั้นตอนการดำเนินการและรายละเอียด การจัดซื้อจัดจ้างของหน่วยงานของรัฐที่ไม่เกี่ยวกับประเด็นความมั่นคงของชาติ เป็นข้อมูลที่ประชาชน สามารถเข้าถึงได้ โดยกระทำการเผยแพร่ข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตและสื่อวิทยุ โทรทัศน์และสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ อีกทั้งส่งเสริมให้มีการจัดตั้งศูนย์ประสานงานสำหรับประชาชนในการเข้าถึงข้อมูลการทำงานของรัฐบาล เพื่อเป็นการส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการตรวจสอบการทำงานของรัฐบาลสำหรับประชาชนทั่วไป

(๔.๗) สนับสนุนให้มีการทำงานร่วมกันอย่างจริงจังของภาคประชาชนและองค์กร ที่ทำงานในภาควิชาการในการตรวจสอบการทำงานของรัฐบาล โดยกำหนดช่องทางให้มีกฎหมายรองรับ ในการที่ประชาชนหรือตัวแทนองค์กรใด ๆ สามารถเป็นผู้ฟ้องร้องเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำ โดยมีขอบหรือการทุจริตอันเนื่องมาจากการกระทำของพนักงานของรัฐและผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

๓. นโยบายด้านการต่างประเทศ

พรรคเสรีนิยมจะดำเนินนโยบายทางการเมืองการต่างประเทศตามอุดมการณ์ทางการเมือง ตามแนวความคิดแบบเสรีนิยม โดยเน้นพัฒนาให้ความร่วมมือสนับสนุนกรอบความร่วมมือและความตกลงต่าง ๆ กับนานาประเทศ และมุ่งเน้นการใช้วิถีทางทางการทูต โดยสนับสนุนนโยบาย ความร่วมมือทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรมระหว่างประเทศที่มีอยู่และกำลังจะเกิดขึ้น และจะยึดมั่น ในกฎบัตรสหประชาชาติ (UN) โดยเน้นย้ำในส่วนของโครงสร้างความร่วมมือทั้งในแบบพหุภาคีและ ทวิภาคีกับประเทศคู่เจรจา เพื่อการพัฒนาร่วมกันในทุกๆ ด้าน อย่างไรก็ดี ปัญหาที่เกิดขึ้นกับกรอบความร่วมมือ กระบวนการดำเนินการ ไม่ว่าจะเป็นประเด็นข้อพิพาทต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับกลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน รวมไปถึงประเด็นความกลมกลืนทางสังคมและวัฒนธรรม ความเข้าใจ และกรอบความร่วมมือต่าง ๆ ที่ผลักดันได้อย่างไม่เต็มที่และไม่ไปถึงเป้าหมายที่วางเอาไว้ รวมไปถึงความเข้าใจระหว่างประชาชน ในประเทศกับประชาชนของประเทศเพื่อนบ้านที่ยังคงมีอยู่ซึ่งอคติที่ขัดขวางความร่วมมือความเข้าใจ พรรคเสรีนิยมจึงกำหนดนโยบายด้านการต่างประเทศ ดังนี้

(๑) ส่งเสริมแนวคิดประชาคมอาเซียน (ASEAN) ให้กลายมาเป็นสถาบันที่มีบทบาทความเป็นตัวแทนในการดำเนินการสร้างบรรทัดฐาน กำหนดบังคับใช้กฎบัตรและกรอบความร่วมมือ ข้อตกลงต่าง ๆ เพื่อการพัฒนาโดยเร่งพัฒนาตามนโยบายด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

(๑.๑) ส่งเสริมกรอบความร่วมมือเพื่อการพัฒนาตามแนวความคิดแบบ “Multiculturalism” ในการดำเนินการสร้างความร่วมมือทางการศึกษา การทำความเข้าใจประวัติศาสตร์โดยปราศจากอคติในเรื่องชาติพันธุ์และปัญหาเรื่องดินแดนอาณาเขต เพื่อการพัฒนาร่วมกันที่ยั่งยืนไปสู่อนาคต โดยส่งเสริมให้มีการเรียนรู้ในชั้นเรียนของเยาวชนร่วมกัน มีการแลกเปลี่ยนตัวแทนทุกภาคส่วนเพื่อการเรียนรู้ ในด้านการพัฒนาทั้งทางด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และสังคมไปพร้อม ๆ กัน โดยจะเพิ่มจำนวน อัตราการรับและส่งนักเรียน คณะครู อาจารย์และข้าราชการเพื่อการแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ ความเข้าใจ และส่งเสริมความเข้าใจความหลากหลายทางวัฒนธรรมอย่างสร้างสรรค์

(๑.๒) ส่งเสริมการลดอัตราการเก็บภาษีการนำเข้าระหว่างประเทศสมาชิก โดยให้เป็นไปตามข้อตกลงในการพยายามเปิดเสรีทางการค้าในกลุ่มประเทศสมาชิก

(๑.๓) ส่งเสริมให้กลุ่มตัวแทนนักเรียนเยาวชนทั้งในระดับอุดมศึกษาหรือนักวิชาการที่มีความรู้ ความสามารถในระดับแนวหน้าให้หันมาร่วมกลุ่มสร้างกรอบความร่วมมือในการกำหนดทิศทางการพัฒนาเศรษฐกิจ เทคโนโลยี และวิทยาศาสตร์ร่วมกัน

(๑.๔) ส่งเสริมความรู้ ความเข้าใจของความกลมกลืนทางวัฒนธรรม ภาษาและประวัติศาสตร์ ที่มีมาร่วมกันอย่างยาวนานของประเทศกลุ่มสมาชิกในภูมิภาค โดยพยายามลดอคติและการแข่งขันกันระหว่างประเทศสมาชิก โดยกำหนดให้มีเวทีทางวิชาการและภาคประชาชนในการแสดงความร่วมมือ อภิปราย ถกเถียงกัน เพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจอันดีอย่างลึกซึ้งระหว่างกัน อีกทั้งควรส่งเสริมการแลกเปลี่ยน งานเอกสารทางวิชาการ งานประเพณีวัฒนธรรม ศิลปะและดนตรีเพื่อการแลกเปลี่ยนความเข้าใจซึ่งกัน และกัน

(๑.๕) สนับสนุนให้ตัวแทนภาคประชาชน โดยจัดตั้งเป็นคณะกรรมการสังเกตการณ์ มีอำนาจหน้าที่ในการสังเกตการณ์ เสนอข้อคิดเห็นของภาคประชาชนที่มีต่อการประชุมต่าง ๆ ภายใต้กรอบความร่วมมือของอาเซียน (ASEAN) อาทิเช่น (ASEAN REGIONAL FORUM : ARF) เป็นต้น เพื่อเป็นการเริ่มต้นของการมีส่วนร่วมของประชาชนอย่างแท้จริงในการเข้าร่วมกันภายใต้กรอบความร่วมมือของอาเซียน

(๒) “ดำเนินนโยบายและกิจการการต่างประเทศ โดยคำนึงถึงผลประโยชน์ของชาติเป็นสำคัญ” ในกรณีการทำสนธิสัญญาระหว่างประเทศใด ๆ อย่างกรณีการทำสนธิสัญญาการค้า (FTA) ต้องมีการศึกษาถึงผลกระทบ พุทธศุขอภิปรายกับผู้ที่มีส่วนได้ส่วนเสียก่อน โดยให้ตัวแทนภาคประชาชน เข้ามามีส่วนร่วมเอกสารทางวิชาการ งานศึกษา รวมทั้งสัญญาระหว่างประเทศต่าง ๆ ต้องเป็นข้อมูล ที่สาธารณชนสามารถเข้าถึงได้ โดยกำหนดให้กระทรวงการต่าง ๆ ประเทศเป็นผู้รับผิดชอบในการจัดทำ สื่อสิ่งพิมพ์ หรืออาจจัดทำเว็บไซต์เพื่อเสนอเผยแพร่ข้อมูลแก่ประชาชน

(๓) ส่งเสริมให้มีการสร้างสัมพันธ์ไมตรีกับกลุ่มประเทศใหม่ ๆ อย่างกลุ่มประเทศในแอฟริกา และตะวันออกกลาง หรือกลุ่มประเทศเล็กที่ตลาดทางการค้าและการแข่งขันยังเปิดกว้างอยู่ เพื่อเป็นการเปิดช่องทางทางการค้าใหม่ ๆ ซึ่งเป็นการหาตลาดรองรับตลาดสินค้าส่งออกของไทย โดยอาจกำหนด เปิดใหม่ให้มีการเปิดเจรจาทั้งแบบพหุภาคี และทวิภาคี

(๔) สนับสนุนการเปิดให้มีโครงการนักเรียนและเยาวชนเพื่อการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมและภาษา ให้เปิดกว้างขึ้นกว่าเดิม โดยส่งนักเรียนไทยไปยังประเทศที่ยังขาดทรัพยากรบุคคลที่มีความรู้ ความสามารถและความเข้าใจในประเทศนั้น ๆ น้อยอยู่

(๕) ส่งเสริมให้มีการแลกเปลี่ยนทางความคิด วัฒนธรรม วรรณกรรม ศิลปและดนตรี กับนานาประเทศในระดับการมีส่วนร่วมระดับภาคประชาชน นอกเหนือไปจากการโครงสร้างความร่วมมือ ในระดับตัวแทนของรัฐบาล โดยการสนับสนุนลักษณะงานนิทรรศการ การแสดงสินค้า ดนตรี วรรณกรรม หนังสือ ละคร ศิลปะ วัฒนธรรมจากประเทศต่าง ๆ ให้มีขึ้นทุก ๆ ปี

นโยบายด้านเศรษฐกิจ

สภาพปัญหา

โครงสร้างของระบบเศรษฐกิจภายใต้ระบบทุนนิยมโลกกำลังประสบปัญหาการขาด ซึ่งเสถียรภาพอย่างหนัก ภายหลังจากประเทศสหรัฐอเมริกาประสบปัญหาวิกฤตซัพพลาย ผลกระทบ ได้ส่งผลเป็นวงกว้าง ไม่ว่าจะเป็นปัญหาการปิดกิจการของบรรดาบริษัทขนาดใหญ่ อันนำมาสู่ภาวะ การว่างงานอย่างหนัก ราคาน้ำมันที่ปรับตัวสูงขึ้น ปัญหาของภาวะทางการเงินภายใต้ระบบตลาดทั่วโลก ไทยเองได้รับผลกระทบในวงกว้างทั้งในส่วนของการส่งออกและการลงทุน เกิดภาวะการว่างงาน ตามมาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ อีกทั้งนอกเหนือไปจากปัญหาเสถียรภาพทางการเงินแล้ว ปัญหาที่เกี่ยวกับ ภัยธรรมชาติไปจนถึงประเด็นเรื่องของพลังงานก็ยิ่งนับวันจะทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ ดอกหญ้าให้ทั้งภาครัฐ และเอกชนต้องพยายามหาหนทางในการหามาตรการเข้ามาจัดการดูแลควบคุมจัดการ

ประเทศไทยจัดอยู่ในกลุ่มประเทศที่มีรายได้ปานกลาง โดยมีขนาดเศรษฐกิจใหญ่เป็นอันดับประมาณที่ ๒๐ ของโลกจาก จำนวน ๑๙๒ ประเทศทั่วโลก แม้จะมีฐานการผลิตที่หลากหลาย ไทยเองมีจุดอ่อนที่ต้องพึ่งพาโครงสร้างการนำเข้าวัตถุดิบ ชิ้นส่วน พลังงานและเทคโนโลยีในสัดส่วนที่สูง โดยประสบกับปัญหาประสิทธิภาพการผลิตที่ยังต่ำและอาศัษฐานทรัพยากรการผลิตมากกว่าการนำองค์ความรู้มาใช้ในกระบวนการ มีการใช้ทรัพยากรไปอย่างสิ้นเปลือง ส่งผลกระทบต่อสถานะสิ่งแวดล้อมที่เสียหายตามมา ในประเด็นโครงสร้างพื้นฐานในเรื่อง การขนส่งและโลจิสติกส์ ก็ยังขาดประสิทธิภาพและการเชื่อมโยงที่เป็นระบบ ทำให้มีต้นทุนสูงอยู่ในระดับประมาณร้อยละ ๑๕ ของ (GDP) ของประเทศ อีกทั้งภาคขนส่งยังมีสัดส่วนการใช้พลังงานในเชิงพาณิชย์สูงถึงประมาณร้อยละ ๔๐ ลักษณะโครงสร้างพื้นฐานอย่างเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร นำเพื่อการอุปโภคบริโภค ยังไม่กระจายสู่พื้นที่ชนบทอย่างเพียงพอและทั่วถึง ส่วนประเด็นเรื่องนวัตกรรม โครงสร้างพื้นฐานทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ยังมีศักยภาพการแข่งขันที่ต่ำอยู่มากเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศที่เป็นคู่แข่งทางการค้า

ประเด็นการพัฒนาที่ยั่งยืน การแก้ปัญหาความยากจนเป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องเน้นย้ำ โดยการจะเข้ามาจัดการแก้ไขกับปัญหาเหล่านี้ การแก้ไขปัญหาทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นต้องอาศัยการพัฒนาในหลายๆ ด้านควบคู่กันไป ความร่วมมืออย่างใกล้ชิดจากทุกภาคส่วน ทั้งภาครัฐและเอกชน รวมไปถึงภาคประชาชนเป็นสิ่งจำเป็น ดัชนีชี้วัดที่แสดงออกมาจากรายงานการศึกษาต่างๆ ไม่ว่าจะเป็ดัชนีชี้วัดความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ความน่าสนใจในการเข้ามาลงทุน อัตราศักยภาพในการแข่งขันกับนานาประเทศ หรือแม้แต่ดัชนีชี้วัดความสุขของประชาชนนั้น แสดงออกมาทำให้เราต้องตระหนักว่าประเด็นปัญหาเหล่านี้ มีความจำเป็นอย่างเร่งด่วนที่ต้องมีมาตรการและกลไกในการเข้ามาจัดการแก้ไขทางพรรคเสรีนิยมจึงมีนโยบายในการพยายามจัดการแก้ไขประเด็นปัญหาเศรษฐกิจที่เกิดขึ้น ดังนี้

๑. นโยบายการแก้ปัญหาความยากจนและการกระจายรายได้

บริบทของสังคมโลกปัจจุบันมีการแข่งขันกันสูงภายใต้ระบบตลาดและเศรษฐกิจแบบทุนนิยม แม้จะมีการเปิดเสรีทางการค้า เราคงปฏิเสธมิได้เลยว่าช่องว่างความแตกต่างทางรายได้ในแต่ละชนชั้นทางสังคมนั้นกว้าง สูงมากขึ้นเรื่อยๆ ประชากรโลกจำนวนไม่เกิน ๒๐ เปอร์เซนต์ เป็นจำนวนกลุ่มผู้ที่มีรายได้ที่มีอำนาจในการควบคุมเศรษฐกิจโลก ระดับการศึกษาที่ต่ำ ทั้งในส่วนคุณภาพและปริมาณการรวมตัวกันของกลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่ บรรดาบรรษัทข้ามชาติเป็นผู้ที่ควบคุมทุน อีกทั้งเป็นที่ทราบกันดีว่าค่าแรงขั้นต่ำของประเทศไทยนั้นค่อนข้างที่จะรักษาระดับอยู่ในเกณฑ์ที่ต่ำ ปัจจัยหนึ่งอาจเนื่องจาก

การที่ประเทศไทยเป็นประเทศที่ต้องพึ่งการส่งออก และการลงทุนจากต่างประเทศ การที่ค่าแรงของแรงงานที่ต่ำนั้นเป็นปัจจัยหนึ่งในการตัดสินใจเข้ามาลงทุนจากต่างประเทศ เนื่องจากการที่ราคาเชื้อเพลิงพลังงานปรับตัวสูงขึ้น ราคาสินค้าอุปโภค บริโภคนั้นก็ปรับตัวสูงขึ้นเพิ่มขึ้นกว่า ๓๐๐ เปอร์เซ็นต์ในช่วงสองทศวรรษที่ผ่านมา ประเด็นปัญหาคือรายได้ของประชากรภายในประเทศนั้นไม่ได้ปรับตัวให้สอดคล้องกับค่าครองชีพที่ประชาชนกำลังเผชิญอยู่ ในปี ๒๕๔๗ มีประชากรในประเทศไทยที่ยังคงอยู่ภายใต้เส้นระดับความยากจน ซึ่งเป็นระดับรายได้ ๑,๒๔๒ บาทต่อเดือน อยู่จำนวน ๗.๓๔ ล้านคน คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๓ ของประชากรทั้งประเทศ อีกทั้งการกระจายตัวของรายได้นั้นยังมีอัตราส่วนที่จำนวนคนรายนั้นยังคงกระจุกตัวอยู่ในกลุ่มสังคมเมืองและกลุ่มนายทุน ทำให้ประเด็นปัญหานี้เป็นประเด็นปัญหาเร่งด่วนที่พรรคเสรีนิยมต้องการเข้าไปแก้ปัญหา

(๑) กำหนดให้การปรับค่าแรงขั้นต่ำ อัตราเงินเดือนการทำงานของข้าราชการ พนักงานบริษัท ให้มีความสอดคล้องกับอัตราความผันผวนของเศรษฐกิจ โดยดูจากราคาของสินค้า ค่าครองชีพ อัตราเงินเฟ้อเงินเพื่อ โดยเสนอให้มีการปรับอัตราค่าแรงขั้นต่ำและการปรับฐานเงินเดือนเพิ่มขึ้นอย่างน้อยร้อยละ ๑๕ ภายในปี ๒๕๕๕

(๒) เสนอให้มีการปรับปรุง แก้ไข และจัดตั้งคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญ รวมไปถึงนักวิชาการ ในการเข้ามาดูแลกลุ่มองค์กรการเงินระดับจุลภาค อาทิเช่น กลุ่มธนาคารเพื่อเสนอให้สินเชื่อแก่กลุ่มผู้มีรายได้น้อย และขาดหลักทรัพย์ค้ำประกันในการขอสินเชื่อ ทั้งที่รัฐเป็นผู้ดูแล รวมไปถึงในส่วนของเอกชน หรือกลุ่มภาคประชาชนเป็นผู้ดูแลกันเอง โดยกำหนดเสนอให้งบประมาณเพิ่มในการดูแลจัดการปัญหา อีกทั้งหากกลไกในการบริหารงานที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น อย่างกลไกในการติดตามหนี้ของลูกค้า หรือกลุ่มสมาชิกที่นับวันจะมีปริมาณเพิ่มขึ้น โดยอาศัยแม่แบบของธนาคารที่ทำงานในลักษณะเดียวกัน ที่มีประสิทธิภาพและประสบความสำเร็จอย่าง (Grameen Bank), (Bangladesh Rural Advancement Committee : BRAC) หรือ (Bank Rakyat Indonesia : BRI) เป็นต้น อีกทั้งยังต้องเพิ่มความรู้สู่ความร่วมมือในความเป็นเจ้าของและความสำนึกในสมาชิกภาพของลูกค้าและลูกหนี้ที่รับบริการ โดยพยายามหามาตรการและกลไกในการปรับโครงสร้างหนี้ที่มีประสิทธิภาพ

(๓) สนับสนุนให้กลุ่มผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ทางการเงินและหลักเศรษฐศาสตร์เข้ามาช่วยจัดตั้งเป็นองค์กร และเป็นที่ปรึกษาปัญหาการชำระหนี้ที่มีภายในครัวเรือน ที่ประสบปัญหาความยากจน และการชำระหนี้ โดยกระตุ้นให้ประชาชนมีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงเรื่องการเงินและหลักความคิด

ในทางเศรษฐศาสตร์ให้มากขึ้น โดยจัดให้มีองค์กรที่มีลักษณะคล้ายกับสหภาพความที่ให้คำปรึกษา
ในประเด็นปัญหาทางกฎหมาย ให้มาเป็นที่ปรึกษาทางการเงินที่เป็นองค์กรอิสระ โดยไม่หวังผลกำไร
เพื่อเข้ามาจัดการปัญหาการใช้เงินและหนี้ของประชาชนที่มีรายได้น้อย

(๔) จัดตั้งกองทุนเศรษฐกิจพอเพียงเพื่อเพิ่มศักยภาพในการดำรงชีวิตของเกษตรกร อีกทั้งเป็น
แหล่งเงินทุนในการประกอบอาชีพ เป็นแหล่งปัจจัยสำหรับฐานทางการผลิตตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง
ประกอบกับการสนับสนุนแนวความคิดในการส่งเสริมจิตสำนึกในเรื่องการออม

(๕) สนับสนุนให้คนที่มีความรู้ ความสามารถ ผู้เชี่ยวชาญหรืออาจจะรวมไปถึงนักศึกษาระดับ
อุดมศึกษาที่จบมาแต่ยังไม่มียานทำ เข้าไปมีส่วนในการทำงานในเขตพื้นที่ส่วนภูมิภาคหรือที่ห่างไกล
โดยสนับสนุนให้มีการจัดสิทธิพิเศษอย่างมาตรการในการลดหย่อนภาษี หรือเบี่ยงการทำงานในพื้นที่
ห่างไกลที่พัก เพื่อเติมเต็มลักษณะของค่าเสียโอกาสอันเนื่องมาจากการเข้าไปทำงานในพื้นที่ห่างไกล
เพื่อเป็นเครื่องมือในการจูงใจให้คนที่มีความรู้ ความสามารถ มีความต้องการที่จะเข้าไปพัฒนาชนบท
พื้นที่ห่างไกล เป็นมาตรการในการกระจายองค์ความรู้ งานและรายได้สู่ท้องถิ่นมากกว่าที่จะให้มา
กระจุกตัวกันอยู่ในสังคมเมืองใหญ่อย่างกรุงเทพมหานคร

๒. นโยบายด้านการส่งเสริมการลงทุนและเพิ่มศักยภาพในการแข่งขัน

ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีระบบเศรษฐกิจกว่าร้อยละ ๘๐ พึ่งพาระบบการลงทุน การผลิต
และการส่งออกของภาคเอกชน ทั้งจากในและจากต่างประเทศ การนำเข้าเทคโนโลยี องค์ความรู้
กระบวนการจัดการบริการที่มีความทันต่อเทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่ ๆ เป็นสิ่งจำเป็น ปัจจัยเหล่านี้
จะนำมาสู่การพัฒนาศักยภาพในการแข่งขันกับประเทศคู่แข่งทางการค้าในตลาดโลกได้ นอกจากนี้
จะเป็นการสร้างองค์ความรู้และการสร้างรายได้ที่มีความมั่นคงให้กับประชากรภายในประเทศได้
ทั้งในภาคธุรกิจบริการ ธุรกิจการเกษตร เกษตรแปรรูปและอุตสาหกรรม จึงเป็นเรื่องพิเศษที่จำเป็น
ต้องได้รับการส่งเสริม สนับสนุน พรรคเสรีนิยมจึงมีนโยบายการส่งเสริมการลงทุนและเพิ่มศักยภาพ
ในการแข่งขัน ดังนี้

(๑) เสนอให้คณะกรรมการร่วมระหว่างภาครัฐ เอกชนและภาควิชาการอย่างสำนักงาน
คณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติร่วมมือกันพัฒนามาตรการการปรับฐานโครงสร้างเศรษฐกิจ
โดยต้องพยายามเชื่อมโยงเศรษฐกิจโลกกับการพยายามสร้างฐานเศรษฐกิจภายในประเทศที่สามารถ
เข้าไปแข่งขันได้ด้วยตนเอง และต้องให้ความสำคัญกับฐานการผลิตและบริการในสาขาที่สามารถพึ่งพา

ปัจจัยการผลิตภายในประเทศที่เป็นพื้นฐานความได้เปรียบในการแข่งขัน ซึ่งสำหรับประเทศไทยเอง ต้องให้ความสำคัญในภาคการเกษตร ภาคบริการ รวมไปถึงลักษณะองค์ความรู้ ภูมิปัญญาท้องถิ่น อีกประเด็นหนึ่งที่สำคัญคือ การที่พรรคมีนโยบายที่จะต้องเพิ่มมูลค่าผลผลิตด้วยฐานความรู้ ที่ซึ่งเศรษฐกิจโลกนั้นได้เคลื่อนสู่โลกของเศรษฐกิจฐานความรู้ ซึ่งมูลค่าของสินค้าและบริการที่มาจาก ปัจจัยนอกเหนือจากวัตถุดิบและแรงงานเพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็ว สินค้าและบริการที่มีมูลค่าสูง จะประกอบด้วย การเพิ่มมูลค่าซึ่งมาจากเทคโนโลยี การวิจัยพัฒนาที่เพิ่มคุณภาพของสินค้าที่ผู้บริโภค ให้ความไว้วางใจ ตลอดจนการที่เรามีความจำเป็นที่จะต้องอาศัยการผลิตที่มาจากเครือข่ายวิสาหกิจ (Cluster) เพื่อเพิ่มมูลค่าผลผลิตด้วยฐานความรู้และการสร้างการขยายตัวของเศรษฐกิจให้กับประเทศ โดยการรวมตัวเป็น (Cluster) จะเป็นการรวมตัวของผู้ผลิตทั้งกระบวนการจากต้นน้ำถึงปลายน้ำ อีกทั้งในปัจจุบันข้อกีดกันทางการค้าด้านภาษีมีทิศทางที่จะลดลงเรื่อย ๆ ประกอบกับเทคโนโลยี ด้านการขนส่งสินค้าและผู้โดยสารถูกลง เทคโนโลยีสารสนเทศที่ทำให้ปัญหาเรื่องเวลาและค่าบริการ ในการสื่อสารและการบริการผ่านเครือข่ายโทรคมนาคมนั้นหมดไป ธุรกิจในทุกภาคส่วนมีความจำเป็น ที่จะค้นหาแหล่งวัตถุดิบและชิ้นส่วนจากแหล่งผลิตให้ได้ซึ่งต้นทุนที่ต่ำที่สุด รวมไปถึงการ “Outsource” งานบริการที่สามารถใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีใหม่ ๆ นี้ โดยโอนไปยังส่วนหน่วยงานหรือ ประเทศที่สามารถทำงานให้บริการได้ในราคาต้นทุนที่ต่ำที่สุด

(๒) “กำหนดให้มีการวิเคราะห์และสนับสนุนการดำเนินการฐานเศรษฐกิจที่มีศักยภาพ ในการแข่งขันสูง” โดยกำหนดให้มีการสนับสนุนในเรื่องการศึกษา เงินทุนในการวิจัย รวมไปถึงการลดต้นทุน การดำเนินการผลิตอย่างในภาคธุรกิจบริการ ที่ถือได้ว่าเป็นจุดแข็งของไทยในตลาดการแข่งขันโลก โดยเน้นย้ำไปในทิศทางการพัฒนาต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

(๒.๑) เนื่องจากแนวโน้มการเพิ่มขึ้นของประชากรผู้สูงอายุในสังคมโลก ประกอบกับ ประชากรโลกที่มีเงินออมมาก มีเวลาและความต้องการในการท่องเที่ยว และพร้อมที่จะรับบริการด้านสุขภาพ ประเทศไทยต้องกำหนดนโยบายส่งเสริมการสร้างงานและองค์ความรู้ด้านการบริการ ไม่ว่าจะเป็น ธุรกิจด้านการท่องเที่ยว โรงพยาบาล การนำเสนอวัฒนธรรมและอาหาร ประกอบกับเรื่องของค่าใช้จ่าย ในการเดินทางที่ถูกลง ทำให้ประเทศไทยต้องเร่งพัฒนาศักยภาพในการแข่งขันเพื่อการเป็นผู้นำ ในตลาดโลกในด้านนี้

(๒.๒) การพัฒนาเศรษฐกิจที่เกี่ยวกับฐานความรู้ ที่ซึ่งกระบวนการการผลิตจะต้องอาศัยบริการที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาองค์ความรู้ การรวบรวม วิเคราะห์ ประมวลผล โดยเฉพาะการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเข้ากับกระบวนการการผลิตและการจำหน่าย รวมถึงการจัดส่งสินค้าในทุกขั้นตอน โดยประเทศไทยมีความจำเป็นที่จะต้องสร้างผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในด้านนี้ เพื่อให้ตอบสนองต่อตลาดแรงงาน อย่าง “Computer Programmers” และ “Web-Page Designers” เป็นต้น เพื่อเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันในโลกที่นับวันจะมีแนวโน้มในการแข่งขันในการบริการด้านนี้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว

(๒.๓) ส่งเสริมธุรกิจภาคการบริการที่ซึ่งคนไทยมีศักยภาพในการแข่งขันสูง เนื่องมาจากลักษณะวัฒนธรรมและนิสัยคนไทย ที่มีความอ่อนน้อมถ่อมตน ยิ้มแย้มแจ่มใส และมีความเอื้ออารีย์ ซึ่งถือเป็นหัวใจหลักของงานบริการ โดยการส่งเสริม สนับสนุนการท่องเที่ยวแบบ “Health Care” “Well-being Care” การศึกษา และการบันเทิง เป็นต้น

(๒.๔) สนับสนุนให้มีการสร้างทีมงานเพื่อการบริการให้แก่ธุรกิจการผลิตยุคใหม่ โดยการเพิ่มจำนวนแรงงานด้านการบริการที่มีคุณภาพด้านการเงิน การขนส่ง สื่อสาร การค้าส่ง ค้าปลีก อาคารพาณิชย์ หนายความ การบัญชี โดยลงทุนด้านงบประมาณให้มีประมาณเพิ่มขึ้นเพื่อการศึกษาในสาขาวิชาที่มีการเรียนการสอนเฉพาะทางด้านนี้

(๓) กำหนดและสนับสนุนกรอบนโยบายการพัฒนาระบบโลจิสติกส์ ปัจจุบันแนวโน้มการแข่งขันที่เข้มข้นมากขึ้นอันเนื่องมาจากกระแสโลกาภิวัตน์ ที่มีการเปิดเสรีทางการค้ามากขึ้น ผลักดันให้ภาคธุรกิจต้องยกระดับความสามารถในการดำเนินธุรกิจในทุกวิถีทางที่เป็นไปได้ ทั้งการลดต้นทุนทางธุรกิจและการเพิ่มมูลค่าเพิ่มใหม่ ๆ เพื่อเสนอลูกค้า กระบวนการจัดการการขนส่งสินค้าและบริการจากผู้ผลิตถึงผู้บริโภค ตลอดห่วงโซ่อุปทาน การบริหารจัดการด้านการโลจิสติกส์ ต้องเป็นเป้าหมายสำคัญในการพัฒนาเพื่อความสามารถในการแข่งขันของประเทศ แต่ประสิทธิภาพในการจัดการโลจิสติกส์ของไทยยังต่ำกว่าประเทศคู่ค้า อีกทั้งแนวโน้มราคาน้ำมันที่พุ่งสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ผนวกกับการที่กิจกรรมการขนส่งสินค้าของไทยกว่าเกือบร้อยละ ๕๐ ใช้รถในการขนส่งซึ่งเป็นรูปแบบที่มีต้นทุนค่าใช้จ่ายสูง ทำให้เป็นภาระต้นทุนกับภาคธุรกิจและภาระทางการคลังของภาครัฐ อีกทั้งกรณีเครื่องมือในการกีดกันทางการค้าอย่างมาตรการการกีดกันทางการค้าที่มีใช้ภาษี ยิ่งเพิ่มความจำเป็นที่ประเทศไทยต้องปรับปรุงประสิทธิภาพของการเคลื่อนย้ายและตรวจสอบแหล่งที่มาของสินค้าและการปรับปรุงประสิทธิภาพการอำนวยความสะดวกทางการค้าและโลจิสติกส์

(๓.๑) ส่งเสริมให้สถานประกอบการทั้งในภาคเกษตร อุตสาหกรรม และบริการ มีการประยุกต์ใช้เทคนิคการบริหารจัดการโลจิสติกส์ที่ทันสมัย โดยการสร้างความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับศักยภาพของการยกระดับประสิทธิภาพการบริหาร โลจิสติกส์ให้กับเจ้าของกิจการ สนับสนุนให้ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ หรือซอฟต์แวร์ด้านการบริหารจัดการ โลจิสติกส์และการขนส่งในสถานประกอบการ รวมทั้งการใช้บริการของผู้ให้บริการโลจิสติกส์ (Outsourcing)

(๓.๒) สนับสนุนการพัฒนาระบบการบริหารจัดการ โลจิสติกส์ที่เชื่อมโยงถึงกัน ตลอดห่วงโซ่อุปทาน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด โดยสามารถตรวจสอบลักษณะการเคลื่อนย้ายของสินค้าได้ โดยพิจารณาการทำงานร่วมกันภายในกลุ่มเครือข่ายวิสาหกิจ (Cluster) โดยการส่งเสริมให้เกิดการใช้ เครื่องมือร่วมกันและพัฒนาระบบการตรวจสอบย้อนกลับของสินค้า (Traceability) และความสามารถ ในการติดตามการขนส่งหรือเคลื่อนย้ายสินค้า (Tracking ability)

(๓.๓) สนับสนุนการใช้รูปแบบและวิธีการบริหารจัดการการขนส่งเพื่อการประหยัดพลังงาน เพื่อการลดต้นทุนการขนส่ง ทั้งในระดับธุรกิจและระดับประเทศ โดยกำหนดให้รัฐเป็นผู้ลงทุน ในการจัดการโครงสร้างพื้นฐานสำหรับการสร้างโครงข่ายรถราง และปรับบทบาทให้การรถไฟแห่งประเทศไทย ทำหน้าที่บริหารโครงข่ายทางรถไฟและผู้โดยสาร และให้เอกชนเข้ามามีบทบาทสำคัญในการช่วยจัดการ เรื่อง การพัฒนาระบบและการจัดซื้อ ร่วมลงทุนในการจัดหาหัวรถจักร รวมไปถึงการพัฒนาเทคโนโลยีขนส่ง โดยใช้ซอฟต์แวร์ประยุกต์อย่าง (Global Positioning System : GPS) เป็นต้น

(๓.๓.๑) สนับสนุนให้มีการพัฒนาปฏิรูประบบรถรางและองค์กรการรถไฟ โดยสร้างระบบรถรางคู่ให้มีพื้นที่โครงข่ายครอบคลุมทั่วประเทศ และพยายามพัฒนาให้เป็นระบบ ขนส่งมวลชนหลักอีกทางหนึ่งเพื่อลดปริมาณการใช้น้ำมันอันเนื่องมาจากการขนส่ง โดยการใช้รถยนต์ อีกทั้งกำหนดให้มีการขยายโครงข่ายรถไฟจากชานเมืองให้เข้าสู่กรุงเทพมหานคร และดำเนินการปฏิรูป องค์กรการรถไฟ โดยแยกกิจการก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐานกับกิจการบริหารทรัพย์สินและธุรกิจออกจากกัน โดยให้ฝ่ายผู้บริหารการรถไฟ สหภาพการรถไฟและเอกชนมีส่วนร่วมเข้ามามีส่วนร่วมร่วมกันในการพัฒนาระบบ ภายในองค์กร

(๓.๓.๒) เร่งรัดโครงการการสร้างระบบเชื่อมต่อแอร์พอร์ตลิงก์ให้ครอบคลุม ไปถึงสนามบินดอนเมืองและสถานีขนส่งสายอีสาน เหนือและใต้

(๓.๓.๓) สนับสนุนโครงการขยายเส้นทางก่อสร้างรถไฟฟ้าในกรุงเทพมหานคร

(๓.๔) สนับสนุนการพัฒนาเส้นทางการค้าสู่ตะวันออกกลาง แอฟริกา และยุโรป ผ่านทางทะเลอันดามัน เพื่อรองรับการพัฒนาพื้นที่อุตสาหกรรมใหม่และการขยายตัวของปริมาณการค้า ระหว่างประเทศในระดับโลกและภูมิภาค โดยสนับสนุนให้มีการพัฒนาท่าเรือน้ำลึกที่มีศักยภาพฝั่งตะวันตก และการพัฒนาเส้นทางขนส่งเชื่อมโยงท่าเรือกับเส้นทางขนส่งหลักของประเทศและภูมิภาคอย่างการพัฒนาพื้นที่เวดล้อมด่านมุกดาหาร แม่สอด เพื่อสามารถใช้ประโยชน์จากถนนสายเส้นทางเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจ แนวตะวันออก - ตะวันตก (East-West Economic Corridor)

(๓.๕) สนับสนุนให้มีการรอบการลงทุนในด้านการพัฒนาเทคโนโลยีธุรกิจด้านโลจิสติกส์ โดยกำหนดเป็นกรอบความร่วมมือในกลุ่มผู้ให้บริการของไทย และรวมไปถึงผู้ให้บริการขนาดเล็ก หรือขนาดกลางของต่างประเทศ โดยการสนับสนุนการแลกเปลี่ยนความรู้ในเชิงวิชาการ การพัฒนาบุคลากร ไปจนถึงการใช้ประโยชน์จากสินทรัพย์ร่วมกัน เพื่อเป็นการลดต้นทุนในการทำงาน

(๓.๖) เร่งพัฒนาระบบการนำส่งและแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวด่วนในกระบวนการโลจิสติกส์ ให้เป็นอิเล็กทรอนิกส์ (e-Logistics)

(๓.๗) ปรับปรุงระบบภาษีและพิธีการศุลกากรที่เกี่ยวข้องกับการขนส่งสินค้าส่งออก-นำเข้า และการขนถ่ายสินค้า ให้สะดวกต่อกระบวนการนำเข้า-ส่งออกของสินค้า

(๓.๘) กำหนดให้มีการจัดตั้งศูนย์รวบรวมกระจายสินค้าในกลุ่มสินค้าตลาดเป้าหมายหลัก

(๓.๙) ส่งเสริมให้มีการทำธุรกิจผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ (e-Commerce) เพื่อลดต้นทุน การจัดทำเอกสารและการนำส่งข้อมูลและการเชื่อมโยงข้อมูลทั้งระหว่างหน่วยงานผู้ให้บริการภาครัฐ ที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาครัฐ-ธุรกิจ และธุรกิจ-ธุรกิจ ในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์

(๓.๑๐) เร่งจัดให้มีการฝึกอบรมให้กับบุคลากร ทั้งในภาคการผลิตและในธุรกิจ ให้บริการโลจิสติกส์ โดยการส่งพนักงานไปอบรมและนำค่าใช้จ่ายด้านการฝึกอบรมมาลดหย่อนภาษี อีกทั้งยังต้องเร่งพัฒนากลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ผู้ฝึกสอน เพื่อขยายขอบเขตความสามารถในเชิงทักษะและวิชาการ อีกทั้งยังจะต้องสนับสนุนให้มีการร่วมมือระหว่างสถาบันการศึกษา หน่วยงานวิจัย สถาบันพัฒนาบุคลากร ของภาคเอกชน และสถานประกอบการในการพัฒนาหลักสูตรและกระบวนการการเรียน การสอน และมีการจัดทำมาตรฐานวิชาชีพ มาตรฐานฝีมือแรงงาน และมาตรฐานเงินเดือน ตลอดจนกำหนด แนวทางความเจริญก้าวหน้าในอาชีพสายนี้ให้ชัดเจน

๓. นโยบายด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ

บริบทโลกในยุคปัจจุบันได้ก้าวเข้าสู่ยุคเทคโนโลยีสารสนเทศและข้อมูลข่าวสาร ความจำเป็นในการพัฒนาศักยภาพด้านผู้ให้บริการเทคโนโลยีทางการสื่อสารและอินเทอร์เน็ตความเร็วสูง ยังมีต้นทุนค่าใช้จ่ายในราคาที่สูง มีการผูกขาดตลาด อีกทั้งยังมีปริมาณการให้บริการที่ไม่เพียงพอต่อความต้องการบุคลากรที่มีความชำนาญเฉพาะทางยังมีปริมาณน้อย เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศคู่แข่งทางการค้าหรือประเทศที่เป็นผู้นำในด้านเทคโนโลยีด้านข้อมูล ข่าวสาร ดังนั้น พรรคเสรีนิยมจึงมีนโยบายด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ ดังนี้

(๑) ส่งเสริมและสนับสนุนงบประมาณในการพัฒนาด้านสารสนเทศและเทคโนโลยี การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ และบุคลากรด้านเทคโนโลยีสารสนเทศในทุก ๆ ด้าน เช่น (e-Commerce) (e-Industry) (e-Government) (e-Society) และ (e-Education) อย่างเต็มรูปแบบ โดยสนับสนุนหลักสูตรการศึกษาที่ต้องอาศัยองค์ความรู้เฉพาะด้านในงานด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ เสนอให้มีการจัดสรรงบประมาณทุนการศึกษา เพื่อเป็นการสร้างบุคลากรในสัดส่วนที่มากขึ้นกว่าเดิม เพื่อสร้างเครือข่ายคณะทำงานในการพัฒนาโครงสร้างเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารพื้นฐานของประเทศ อีกทั้งส่งเสริมให้มีการนำเข้าเทคโนโลยี บุคลากรที่มีศักยภาพและความสามารถเข้ามาเพื่อการพัฒนาประเทศในระยะยาว

(๒) จัดสร้างโครงข่ายสื่อสารโทรคมนาคมให้ครอบคลุมทั่วประเทศ โดยใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสมให้ประชาชนทั่วไปสามารถมีและใช้ โครงข่ายสื่อสารโทรคมนาคม เช่น คู่สายโทรศัพท์ เครือข่ายอินเทอร์เน็ต เพื่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตและลดช่องว่างการเข้าถึงทรัพยากรของรัฐในอัตราค่าบริการถูกลง โดยเปิดให้ภาคเอกชนเข้ามามีบทบาทส่วนร่วมในการพัฒนา

(๓) สนับสนุนให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางในการให้บริการด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารให้แก่ประเทศในภูมิภาคใกล้เคียง โดยกำหนดให้มีการสร้างกรอบความร่วมมือและการพัฒนาร่วมกันกับประเทศที่มีการพัฒนาในระดับแนวหน้าและองค์ความรู้ในด้านนี้เป็นอย่างดี อย่าง จีน อินเดีย และญี่ปุ่นให้เข้ามาลงทุน โดยให้ประเทศไทยเป็นฐานในการให้บริการ “Outsource” งานด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ อีกทั้งยังจะต้องส่งเสริมให้ไทยเข้าไปมีบทบาทและร่วมมือกับองค์กรระหว่างประเทศที่ทำงานเพื่อการพัฒนาในด้านนี้อย่างจริงจัง อย่าง กรอบความร่วมมือภายใต้โครงการขององค์การโทรคมนาคมแห่งเอเชียและแปซิฟิก (Asia-Pacific Telecomm unity : APT) เป็นต้น

(๔) ส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมและผู้ประกอบการด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารให้มีศักยภาพเพิ่มขึ้นและสามารถแข่งขันได้ในเวทีโลก โดยสนับสนุนการลงทุนด้านอุตสาหกรรมดิจิทัลและการพัฒนาซอฟต์แวร์ในประเทศอย่างจริงจัง

(๕) ส่งเสริมให้ประชาชนและพนักงานข้าราชการทุกภาคส่วนมีวัฒนธรรมและองค์ความรู้ในการนำระบบเทคโนโลยีสารสนเทศเข้ามาใช้ เพื่อพัฒนาองค์ความรู้และคุณภาพชีวิต โดยพยายามเสนอข้อมูลและแนวทางในการพัฒนาทักษะให้กับประชาชน อีกทั้งยังต้องสร้างระบบโครงข่ายที่ประชาชนสามารถเข้าถึงได้ง่ายและต้องอยู่ในสัดส่วนปริมาณที่มาจากจำนวนประชากรของประเทศทั้งหมด และกำหนดให้มีการจัดตั้งศูนย์การเรียนรู้ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารตามชุมชนต่าง ๆ โดยให้โรงเรียนและสถานศึกษาเข้ามามีส่วนร่วมในการช่วยพัฒนา

๔. นโยบายด้านวิทยาศาสตร์

ปัจจุบันการพัฒนาประเทศไม่ว่าจะประเทศใดในโลกล้วนต้องพึ่งพากำลังสำคัญ อย่างกลุ่มนักวิทยาศาสตร์และนักประดิษฐ์ที่เป็นผู้รังสรรค์เทคโนโลยี รวมไปถึงนวัตกรรมใหม่ ๆ ถ้าเปรียบเทียบประเทศไทยในมิติของการแข่งขันการพัฒนากลุ่มนักวิทยาศาสตร์และผู้เชี่ยวชาญที่เป็นนักวิชาการสัดส่วนงบประมาณที่ประเทศไทยลงทุนไปในเรื่องนี้อยู่ถือเป็นสัดส่วนที่น้อยอยู่ เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศที่เป็นคู่แข่งทางการค้า เงินทุนในการลงทุนและการวิจัยขั้นสูงนั้น ไม่ได้ถูกสนับสนุนจากภาครัฐเท่าที่ควร การพัฒนาผู้มีความรู้ ความสามารถเพื่อการพัฒนาประเทศนั้นไม่ได้กลายมาเป็นวาระแห่งชาติที่ซึ่งมีความจำเป็นอย่างยิ่ง เมื่อประเทศเรากำลังก้าวเข้าสู่โลกในยุคโลกาภิวัตน์ที่ซึ่งข้อมูลข่าวสารนวัตกรรมและเทคโนโลยีใหม่ ๆ เกิดขึ้นในทุก ๆ วินาที อีกทั้งการที่ไทยมีความล่าช้าในการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีนั้น ส่งผลให้ไทยต้องสูญเสียเม็ดเงินจำนวนมากไปกับการพึ่งพาการนำเข้าเทคโนโลยีองค์ความรู้เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ซึ่งพรรคเสรีนิยมเล็งเห็นว่าเป็นเรื่องเร่งด่วนอย่างยิ่งที่ผู้ที่มีอำนาจหน้าที่ในการจัดการควรให้ความสำคัญเป็นลำดับต้น ๆ สำหรับการพัฒนาประเทศ พรรคเสรีนิยมจึงมีนโยบายด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ดังนี้

(๑) สนับสนุนให้มีหน่วยงานที่ทำการเรียนรู้และถ่ายทอดองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีชั้นนำจากต่างประเทศ โดยจัดตั้งเป็นศูนย์ความร่วมมือระหว่างเอกชนกับภาครัฐที่ทำงานร่วมกับกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี แต่ต้องมีความเป็นอิสระในเรื่องงบประมาณที่มาของรายได้และการจัดสรรกำลังคนที่มีความรู้ ความสามารถ โดยศูนย์จะต้องทำหน้าที่ในการคัดเลือกจัดการปรับปรุงเทคโนโลยีและองค์ความรู้ทางเทคนิคต่าง ๆ จากต่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นในลักษณะ

ของเครื่องจักรขนาดใหญ่ เครื่องมือกลไกที่มีความซับซ้อน และรวมไปถึงเอกสารทางวิชาการ นิตยสาร วารสารเพื่อการเรียนรู้ที่จัดทำเป็นภาษาไทย โดยตีพิมพ์เผยแพร่บนอินเทอร์เน็ตเพื่อความสะดวก ในการเข้าถึงของประชาชน

(๒) สนับสนุนให้มีการทบทวนปรับปรุงและปฏิรูปโครงสร้างระบบการเรียน การสอนวิทยาศาสตร์ ภายในประเทศ โดยเน้นการที่นักเรียน นักศึกษาเป็นศูนย์กลางในการเรียนรู้ที่เน้นการปฏิบัติและการทดลองวิจัยในภาคสนามจริง ตั้งแต่ระดับประถม มัธยมศึกษา โดยสถาบันการศึกษาอย่างมหาวิทยาลัย หรือศูนย์วิจัยต่าง ๆ ที่มีอยู่ในประเทศมีความจำเป็นที่จะต้องได้รับเงินทุนเพิ่มขึ้นในการสนับสนุนงานวิจัย และการปรับปรุงโครงสร้างหลักสูตร และเพิ่มประสิทธิภาพของเครื่องมือและเทคโนโลยีที่ใช้ ในการศึกษา วิจัย โดยกำหนดให้มีการกระจายศูนย์วิจัย เครื่องใช้ เครื่องมือให้ทั่วถึงในทุกส่วนภูมิภาค ของประเทศ

(๓) “สนับสนุน ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาทั้งในภาครัฐและภาคเอกชน ในภาครัฐให้มีการจัดตั้ง องค์การระดับชาติ” เพื่อทำหน้าที่กำหนดนโยบายและให้การสนับสนุนการวิจัยและพัฒนาด้านวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีเฉพาะด้านขึ้นหลายองค์กร เพื่อให้การสนับสนุนการวิจัยและพัฒนาใน ๔ สาขาหลัก คือ สาขาเทคโนโลยีชีวภาพเทคโนโลยีโลหะและวัสดุ และเทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์ และพลังงาน ในภาคเอกชนมีการใช้มาตรการมากระตุ้นให้ภาคเอกชนทำการวิจัยและพัฒนามากยิ่งขึ้น โดยสนับสนุนทางการเงินการให้เงินกู้อัตราดอกเบี้ยต่ำหรือเงินให้เปล่า การให้สิทธิประโยชน์ทางภาษี แก่เครื่องจักร อุปกรณ์ เงินได้นิติบุคคลและเงินปันผลแก่กิจการวิจัยและพัฒนาที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน เป็นต้น อีกทั้งประเทศยังมีความจำเป็นที่จะต้องมีการเพิ่มการผลิตบุคลากรระดับสูงด้านวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี เพื่อทำหน้าที่อาจารย์มหาวิทยาลัยและนักวิจัย โดยให้ทุนการศึกษาต่อทั้งในประเทศ และต่างประเทศในระดับปริญญาตรี-โท-เอก ใน ๔ สาขาหลัก รวมทั้งสาขาวิศวกรรมศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง

(๔) เสนอให้มีห้องสมุดและศูนย์องค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์แห่งชาติขึ้น เพื่อรวบรวม เอกสารงานวิจัย วิทยานิพนธ์ บทความย่อ วารสารเกี่ยวกับประเด็นความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เป็นลักษณะของห้องสมุดที่มีฐานข้อมูลที่กว้างขวางและพอเพียงเพื่อการศึกษา ค้นคว้า ศูนย์แห่งนี้ จำเป็นต้องมีบุคลากรที่มีความสามารถ และอุปกรณ์ทันสมัย ซึ่งสามารถเชื่อมโยงกับศูนย์สารสนเทศเฉพาะด้านต่างๆ ในประเทศ ตลอดจนมีเครือข่ายติดต่อ แลกเปลี่ยนข้อมูลสารสนเทศกับต่างประเทศได้อย่างกว้างขวาง เพื่อจะทำให้ ได้ข้อมูลที่ทันสมัยและมีปริมาณมากพอที่จะนำไปใช้ในการวิจัยให้มีคุณภาพดีขึ้น

(๕) ส่งเสริม สนับสนุนงานวิจัยและพัฒนาด้านสิ่งแวดล้อม พลังงานทดแทน พลังงานสะอาด และการแก้ปัญหาโลกร้อน

๕. นโยบายด้านพลังงาน

อันเนื่องมาจากประเทศไทยมิได้เป็นประเทศที่อุดมไปด้วยทรัพยากรทางธรรมชาติในด้านพลังงาน ประเทศไทยจึงต้องพึ่งพาการนำเข้าปัจจัยด้านพลังมาโดยตลอด ประเทศไทยได้รับผลกระทบโดยตรงเมื่อราคาปัจจัยด้านพลังในตลาดโลกมีความผันผวน ประเทศไทยพึ่งพาการลงทุนจากต่างประเทศ อุตสาหกรรมการผลิตในประเทศไทย รวมไปถึงปริมาณการใช้รถ และการใช้พลังงานไฟฟ้ามีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้เกิดปัญหาในการแบกรับภาระของราคาสินค้าพลังงาน การหาซึ่งแหล่งพลังงานใหม่ พลังงานทางเลือก รวมไปถึงการลดการใช้พลังงาน และการแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลกระทบต่อภาวะโลก เพราะเหตุนี้ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องได้รับความร่วมมือจากทุกภาคส่วน ในการเข้ามาร่วมกัน จัดการแก้ปัญหากันอย่างจริงจัง ทางพรรคเสรีนิยมมีมาตรการและนโยบายการจัดการกิจการด้านพลังงาน ดังนี้

(๑) เน้นกรอบนโยบายในการที่จะพัฒนาประเทศไปในทิศทางที่ประเทศและระบบเศรษฐกิจ สามารถพึ่งพาตนเองได้ในการใช้ปัจจัยด้านพลังงาน สามารถจัดการพลังให้พอเพียง มีเสถียรภาพ โดยการพยายามเร่งสำรวจและพัฒนาแหล่งพลังงานทั้งที่มีภายในประเทศและในประเทศเพื่อนบ้าน อีกทั้งส่งเสริมให้มีการวางแผนการกระจายการพึ่งพาพลังให้หลากหลายชนิด เพื่อการลดความเสี่ยง ด้านความผันผวนของราคา พร้อมกับเสนอให้มีการเร่งสร้างโรงไฟฟ้าที่มีฐานการผลิตมาจากวัตถุดิบ ทางเลือกหมุนเวียน โดยอาจจะศึกษาพลังงานทางเลือก พิจารณาถึงความเหมาะสมในการพัฒนา ทางเลือกอื่น ๆ ในการผลิตไฟฟ้า เช่น นิวเคลียร์ หินสะอาด เป็นต้น อีกทั้งประเด็นที่สำคัญประเด็นหนึ่ง คือมีแผนการเตรียมความพร้อมรองรับวิกฤตการณ์ด้านพลังงาน

(๒) เน้นการดำเนินการตามนโยบายพลังงานทดแทน โดยสนับสนุนให้มีการจัดตั้งกองทุน เพื่อการพัฒนาการผลิตพลังงานทดแทน โดยเฉพาะการพัฒนาเชื้อเพลิงชีวภาพและชีวมวล ไบโอดีเซล ขยะ และมูลสัตว์ พลังงานลม พลังงานแสงอาทิตย์ เป็นต้น อีกทั้งกำหนดมาตรการจูงใจในการดึงดูด ให้เอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการลงทุนทั้งจากในและต่างประเทศ อีกทั้งเน้นย้ำการสร้างเครือข่าย พลังงานหมุนเวียนให้มีความเข้มแข็ง โดยสร้างกระบวนการมีส่วนร่วมในชุมชน อำเภอและจังหวัด เพื่อสร้างความมั่นคงด้านพลังงานในระดับฐานราก

(๓) สนับสนุนให้มีมาตรการในการลดความรุนแรงจากความผันผวนของราคาเชื้อเพลิง พลังงาน อันเนื่องมาจากความผันผวนในตลาดโลกนอกเหนือไปจากโครงสร้างที่มีอยู่อย่างกองทุนน้ำมัน โดยอาจกำหนดมาตรการอย่างการลดหย่อนภาษีให้กับบรรษัทเอกชน รวมไปถึงภาคครัวเรือนที่มีอัตราการลดปริมาณการใช้ น้ำมันและพลังงานไฟฟ้า ส่งเสริมการอนุรักษ์และประหยัดพลังงาน ทั้งในภาคครัวเรือน อุตสาหกรรม บริการและขนส่ง โดยรณรงค์ให้เกิดวินัยและสร้างจิตสำนึกในการประหยัดพลังงาน และสนับสนุนการใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพ

(๔) สนับสนุนให้มีการพัฒนาองค์ความรู้ในการพัฒนาเทคโนโลยีด้านพลังงานสะอาด โดยการเสนอให้มีงบประมาณในการศึกษา วิจัย และสนับสนุนทุนการศึกษาให้กับนักเรียน นักศึกษา ที่มีความรู้ ความสนใจในด้านนี้ ตลอดจนไปจนถึงการพัฒนาความชัดเจนในด้านการสร้างงานรองรับผู้มีความรู้ ความสามารถด้านนี้ที่ชัดเจน

(๕) ส่งเสริมให้มีการปฏิรูปตลาดพลังงาน ส่งเสริมให้มีการแข่งขันและเพิ่มบทบาทของภาคเอกชน ในกิจการพลังงาน ทั้งด้านไฟฟ้าและก๊าซธรรมชาติ โดยเฉพาะการดำเนินการปรับโครงสร้าง และแปรรูปกิจการพลังงาน เพื่อสร้างแนวทางและโอกาสในการพัฒนาแหล่งพลังงาน รวมไปถึง การปรับโครงสร้างเรื่องราคา

(๖) สนับสนุนให้มีการปฏิรูปองค์กรที่ทำหน้าที่ในการดูแลระบบการขนส่งมวลชนอย่างการรถไฟฟ้า แห่งประเทศ หรือบริการรถโดยสารขนส่งมวลชน เพื่อพัฒนาศักยภาพในการบริการและพัฒนา ซึ่งการใช้ทรัพยากรด้านพลังงานอย่างคุ้มค่า

๖. นโยบายภาคบริการและการท่องเที่ยว

จุดแข็งของประเทศไทยด้านหนึ่งที่สำคัญคือ การที่ประเทศไทยมีทรัพยากรทางธรรมชาติ ที่สวยงามเหมาะแก่การพัฒนาเพื่อการท่องเที่ยว ภาคบริการการท่องเที่ยวของไทยมีศักยภาพในการเป็น เสาหลักในการค้าอุตสาหกรรมกิจของประเทศ พรรคเสรีนิยมมีนโยบายในด้านการพัฒนานโยบาย ภาคบริการการท่องเที่ยว ดังนี้

(๑) ส่งเสริมการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว โดยเน้นการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ และ ชุมชนยั่งยืน โดยให้ชุมชนท้องถิ่นมีบทบาทในการเข้ามามีส่วนร่วมพัฒนา

(๒) ส่งเสริมเน้นการพัฒนาการท่องเที่ยวที่เน้นการดูแลรักษาสุขภาพ โดยสนับสนุนการรวมกลุ่ม เครือข่ายธุรกิจสถานพยาบาล โรงแรม อาหาร สปา ให้ทำงานเพื่อการพัฒนาธุรกิจให้มั่นคง

(๓) สนับสนุนให้มีการท่องเที่ยวเพื่อการพัฒนาประเทศ โดยเสนอสนับสนุนให้บุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถเฉพาะทางเข้ามามีบทบาทในการเข้าไปในพื้นที่ชนบทเพื่อร่วมพัฒนา เสนอให้มีโครงการสอนภาษาต่างประเทศอย่างหลากหลายแก่ชุมชนท้องถิ่น การพัฒนาเทคโนโลยีความรู้เพื่อการพัฒนาพลังงานทดแทน เป็นต้น โดยให้องค์กรบริหารส่วนท้องถิ่นเป็นหน่วยงานในการจัดการ โดยให้ภาคประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการดูแลงบประมาณค่าใช้จ่าย ซึ่งอาจใช้ลักษณะของการท่องเที่ยวแบบ “Home Stay” หรือการอยู่แบบแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมตามครอบครัวของชาวไทยในเขตพื้นที่ภูมิภาค

(๔) สนับสนุนให้มีกฎหมายในการควบคุมกำหนดมาตรฐานในงานด้านบริการท่องเที่ยว เพื่อการลดจำนวนการที่กลุ่มธุรกิจบริการที่เอาเปรียบนักท่องเที่ยว พร้อมทั้งสร้างกลไกที่ควบคุมการบังคับใช้กฎหมายที่มีประสิทธิภาพโดยกำหนดให้มีบทลงโทษที่รุนแรงในกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ หรือยึดไปประกอบการของผู้ดำเนินกิจการธุรกิจบริการที่กระทำผิด

นโยบายด้านสังคม

สภาพปัญหา

บริบทของสังคมโลกได้ก้าวเข้าสู่ยุคโลกาภิวัตน์ เส้นแบ่งทางภูมิศาสตร์ของประเทศได้ลดความเข้มข้นลง การถ่ายโอนวัฒนธรรมและองค์ความรู้ทางสังคมเป็นไปได้อย่างรวดเร็วขึ้นกว่าเดิมหลายเท่าตัว สังคมมีพลวัตของการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ปัญหาทางสังคมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นมีแนวโน้มที่จะรุนแรงและจัดการได้ยาก ภายใต้ระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมทำให้ภาครัฐในหลาย ๆ ประเทศมุ่งเน้นการพัฒนาไปในด้านประเด็นทางเศรษฐกิจ โดยพิจารณาผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเป็นหลัก ซึ่งละเลยปัจจัยที่สำคัญในการพัฒนาอื่น ๆ อย่างด้านสังคม การศึกษาและความสุขของประชากรภายในประเทศ ซึ่งการที่ภาครัฐจะต้องเข้ามาจัดการดูแลปัญหาทางสังคมนั้นมีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับการพัฒนาอย่างยั่งยืน การพัฒนาระบบสาธารณสุข การศึกษา ระบบสวัสดิการที่ดี และรองรับกับสภาพความเป็นอยู่ของคนในสังคม มีความจำเป็นที่จะต้องได้รับการพิจารณาเป็นวาระแห่งชาติ พรรคเสรีนิยมจึงกำหนดนโยบายด้านการพัฒนาสังคม ดังนี้

๑. นโยบายด้านการศึกษา

กุญแจที่สำคัญที่สุดดอกหนึ่งในการพัฒนาคนของประเทศคือ การพัฒนาคุณภาพและส่งเสริมระบบการศึกษาของประเทศ นโยบายด้านการศึกษาของประเทศไทยนั้นมีความพยายามในการพัฒนาอย่างต่อเนื่องโดยตลอด หากแต่กลไก และงบประมาณรวมไปถึงบุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถนั้น

ยังมีสัดส่วนน้อยอยู่ อีกทั้งความจริงจังและจริงจังในการแก้ปัญหา นั้นยังมิได้ถูกเติมเต็มในสังคม ภาครัฐ ภาคเอกชนและภาคประชาชนมีความจำเป็นที่จะต้องร่วมมือกันอย่างเร่งด่วนในการที่จะเข้ามาพิจารณา แก้ปัญหานี้อย่างจริงจัง

(๑) ส่งเสริมการจัดการศึกษาก่อนประถมวัย เพื่อเตรียมความพร้อมด้านพื้นฐาน ให้มีวุฒิภาวะ ทางด้านร่างกาย สติปัญญา สังคม อารมณ์ ตามศักยภาพของเด็กอย่างเหมาะสม

(๒) สนับสนุนการกำหนดคุณธรรม วัตถุประสงค์และเป้าหมายไว้ในหลักสูตรการศึกษา ขั้นพื้นฐานไทยให้การศึกษาไทยเป็นเครื่องมือในการสร้างจิตสำนึกให้เยาวชนมีความภาคภูมิใจในความเป็นไทย มีคุณธรรม มีจริยธรรมไทย มีจิตใจเป็นสากล มีความตระหนักในความเป็นสมาชิกสมาคมอาเซียน ที่มีคุณภาพอยู่ระดับแนวหน้า ปลุกฝังนิสัยสนใจในความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี คอมพิวเตอร์ นวัตกรรม ภาษาต่างประเทศ และเศรษฐศาสตร์พื้นฐาน ฟังตนเองได้

(๓) พัฒนาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยให้จัดเนื้อหาสาระการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับ ระดับชั้น ระดับช่วงชั้น โดยเพิ่มเนื้อหาสาระ และทักษะที่จำเป็น เพิ่มระดับความเข้มจาง่ายไปหายาก จากน้อยไปหามาก และเน้นพิเศษในเนื้อหาสาระที่จำเป็นเฉพาะ และกิจกรรมการเรียนรู้ที่จำเป็นเฉพาะ

(๔) ปรับปรุง พัฒนาระบบโรงเรียนให้ทันสมัย เป็นสากลและมีประสิทธิภาพ มีบรรยากาศ สนับสนุน ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ มีสื่ออุปกรณ์ เทคโนโลยี นวัตกรรมที่เหมาะสม และมีครูผู้สอนที่มีความรู้ ที่มีความสามารถเพียงพอต่อการพัฒนา การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การสอน ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงทางการเรียนรู้จริงเป็นที่ประจักษ์ ผู้เรียนมีกิจกรรมการเรียนรู้ ที่เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา ได้รับการฝึกงาน ฝึกปฏิบัติจริงอย่างต่อเนื่อง สอดคล้องกับเนื้อหาสาระรายวิชา มีผลผลิตของผู้เรียนที่เกิดจากการเรียนรู้จริงเป็นที่ประจักษ์ ที่เป็นรูปธรรมสามารถจับต้องได้

(๕) จัดโอกาสให้นักเรียนเข้าถึงความเจริญทางวิทยาศาสตร์ นวัตกรรมเทคโนโลยี คอมพิวเตอร์ สนับสนุนให้นักเรียนได้มีศึกษาค้นคว้า หาความรู้ หาข้อมูลผ่านระบบอินเทอร์เน็ต อย่างมีประสิทธิภาพ สร้างลักษณะนิสัยให้เป็นผู้มีความไว ทางเทคโนโลยีและนวัตกรรม

(๖) แก้ไข ปรับปรุง พัฒนาการสอนของครู ให้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ได้เหมาะสม กับเนื้อหาวิชา หรือบทเรียน เพิ่มบทบาทของผู้เรียนในรายวิชาให้มีกิจกรรมการเรียนรู้ที่ได้ฝึกปฏิบัติจริง ในสถานการณ์จริง หรือสถานการณ์ที่ใกล้เคียงสภาพจริง โดยให้ผู้เรียนได้ฝึกงานภายใต้การนิเทศ แนะนำของครูหรือผู้ประกอบการที่มีความรู้ความสามารถให้เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา วัยและช่วงชั้น ของผู้เรียน

(๙) ปรับปรุง พัฒนารูปแบบ วิธีการและเครื่องมือในการวัดผลประเมินผลการเรียนให้เหมาะสม ให้ปรากฏผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เป็นรูปธรรม แสดงได้ จับต้องได้ ใช้ประโยชน์ได้จริง ผู้เรียน มีความรู้ ความสามารถเป็นที่ประจักษ์จริง มีความสามารถตามวัตถุประสงค์ของรายวิชาจริงเป็นที่ประจักษ์ ลดข้อสอบแบบปรนัย (เลือกตอบ) ลง เพิ่มข้อสอบที่เหมาะสมกับลักษณะวิชา

(๑๐) ส่งเสริมพัฒนาการอาชีวศึกษาให้มีความสำคัญไม่แพ้การอุดมศึกษา ให้ผู้เรียนได้รับการฝึกอบรบระหว่างเรียน และให้มีการฝึกงานในสถานประกอบการภายใต้การนิเทศของครู ส่งเสริมให้ผู้เรียนหารายได้ระหว่างเรียน โดยสามารถนำผลการทำงานมาประมวลเทียบโอนผลการเรียนได้

(๑๑) สนับสนุน ส่งเสริมการอุดมศึกษาให้มีมาตรฐานสากล ส่งเสริมสถาบันอุดมศึกษาให้แข่งขันกันเอง พัฒนาให้เกิดความเด่นในแต่ละสาขาวิชาตามศักยภาพของสถาบัน ประสานงานกับสถาบันการอุดมศึกษานานาชาติ แลกเปลี่ยนนักศึกษา ครู อาจารย์ ส่งเสริมงานวิจัย ส่งเสริมการแข่งขันทางวิชาการกับสถาบันการศึกษานานาชาติ ปรับปรุง พัฒนาระบบการบริหารภายในสถาบันอุดมศึกษาให้มีประสิทธิภาพ จัดหาทุนการศึกษาให้กับนักเรียนที่มีความรู้ ความสามารถพิเศษและจัดทุนสนับสนุนสาขาที่รัฐเห็นความสำคัญจำเป็น หรือความต้องการจำเป็น

(๑๒) แก้ปัญหาและส่งเสริมนักเรียนพิเศษ ๒ ประเภทให้เห็นผลประจักษ์ชัดเจน คือ เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ และเด็กที่มีความสามารถพิเศษ

(๑๓) สนับสนุนการเรียนฟรี ๑๕ ปี อย่างมีคุณภาพ และสนับสนุนการให้กู้ยืมเรียนอย่างมีจิตสำนึก รับผิดชอบต่อผู้กู้ยืม โดยจัดระบบการกู้ยืมให้เกิดประสิทธิภาพ

(๑๔) ส่งเสริม สนับสนุน ประสานงาน ประชาสัมพันธ์ให้ทุกองค์กรในสังคมร่วมกันพัฒนาสังคมไทยให้เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิต ปลุกฝังนิสัยรักการอ่านให้เกิดเป็นนิสัยถาวรของคนไทยทั่วประเทศ

(๑๕) สนับสนุนการกำหนดให้มีการลงทุนร่วมกันสร้างหอสมุดระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน รวมไปถึงหน่วยงานการศึกษาของภาครัฐ โดยเปิดให้บริการตลอด ๒๔ ชั่วโมงต่อวัน โดยพัฒนาปรับปรุงให้ครบวงจรและทันสมัย พร้อมไปด้วยบริการด้านความปลอดภัยและศูนย์อาหารเพื่ออำนวยความสะดวก โดยอาจพัฒนาจากห้องสมุดที่มีความพร้อมที่มีอยู่แล้วในบริเวณสถานศึกษา มหาวิทยาลัยขนาดใหญ่ที่สามารถรองรับและจัดการได้ เพื่อส่งเสริมบรรยากาศการเรียนรู้ในสังคมให้ต่อเนื่องและแพร่หลาย

๒. นโยบายด้านสาธารณสุข

พรรคเสรีนิยมมีนโยบายที่จะส่งเสริมมาตรฐานด้านสาธารณสุขที่มีประสิทธิภาพและมีมาตรฐาน โดยเน้นการให้โอกาสผู้ที่มีรายได้น้อยและมีฐานะทางสังคมต่ำได้รับการรักษาและดูแลสุขภาพ ภายใต้มาตรฐานที่ดีเทียบเท่ากันโดยทั่วไป

(๑) ส่งเสริมบทบาทอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) ทั่วประเทศให้ปฏิบัติงานเชิงรุก ในการส่งเสริมสุขภาพในท้องถิ่นและชุมชน การดูแลเด็ก ผู้สูงอายุ คนพิการ การดูแลผู้ป่วยในโรงพยาบาล และการเฝ้าระวังโรคในชุมชน โดยจัดให้มีค่าสวัสดิการค่าตอบแทนให้ (อสม.) เพื่อสร้างแรงจูงใจหนุนเสริม ให้ปฏิบัติงานได้อย่างคล่องตัวและมีประสิทธิภาพ

(๒) ปรับปรุงระบบบริการด้านสาธารณสุข โดยลงทุนพัฒนาระบบบริการสุขภาพของภาครัฐ ทุกระดับให้ได้มาตรฐานยกระดับสถานีอนามัย เป็นโรงพยาบาลสร้างเสริมสุขภาพประจำตำบล และเปิดโอกาสให้คลินิกเข้าเป็นเครือข่ายของระบบบริการ เพื่อให้ประชาชนเข้าถึงบริการในโรคพื้นฐาน ได้ง่ายขึ้น

(๓) ส่งเสริมบทบาทองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้มีส่วนร่วมในการผลิต และพัฒนาบุคลากรทางการแพทย์และสาธารณสุข โดยจัดสรรทุนให้เพื่อกลับเข้าทำงานในท้องถิ่น

(๔) ผลักดันขับเคลื่อนให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางด้านสุขภาพและรักษาพยาบาลในระดับนานาชาติ โดยมียุทธศาสตร์การบริหารจัดการอย่างมีส่วนร่วม มีการประสานความร่วมมือกับทุกภาคส่วน ที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน รวมทั้งปรับปรุงกฎ ระเบียบ ข้อบังคับให้มีความเหมาะสมและทันสมัย

(๕) รมรงค์ให้เกิดการพัฒนาและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมสุขภาพอนามัย เช่น อาหารปลอดภัย อาหารเพื่อสุขภาพ การใช้ส้วมสาธารณะ โดยเฉพาะสำหรับนักเรียนและเยาวชน โดยประสานความร่วมมือกับ กระทรวงศึกษาธิการ

(๖) สร้างเครือข่ายเฝ้าระวัง ป้องกัน ควบคุมโรค เชื่อมโยงกับทุกภาคส่วนเพื่อป้องกันปัญหา การป่วยและควบคุมโรคอุบัติใหม่ที่รวมถึงโรคที่มีการกลายพันธุ์ และโรคระบาดซ้ำในคนอย่างทันต่อ เหตุการณ์

(๗) สนับสนุนการสาธารณสุขแบบพึ่งพาตนเองภายใต้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง นำการแพทย์แผนไทยสมุนไพรไทย และการแพทย์ทางเลือกมามีส่วนร่วมในการดูแลสุขภาพของประชาชน

(๘) สนับสนุนการดำเนินการตามทางของกฎหมายสุขภาพแห่งชาติ โดยมีส่วนร่วมจาก การพัฒนาสาขาต่าง ๆ ตลอดจนภาคเอกชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกภาค และอาสาสมัครสาธารณสุข

(๕) พัฒนาระบบบริการทางการแพทย์ให้ได้มาตรฐานสากล โดยให้มีการลงทุนขนาดใหญ่ (Mega Project) พร้อมทั้งสนับสนุนการจัดบริการทางการแพทย์และการขับเคลื่อนงานสาธารณสุขเชิงรุก เช่น การจัดหน่วยบริการเคลื่อนที่ทั้งในด้านการควบคุม ป้องกันโรค และการรักษาพยาบาลผู้ป่วย

(๑๐) การคุ้มครองผู้บริโภคในด้านอาหารและยา การบริการทางการแพทย์และสาธารณสุข โดยเน้นความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ท้องถิ่น และภาคประชาชน

(๑๑) การใช้สิทธิตามสิทธิบัตรด้านยา (CL) ดำเนินการให้ผู้ป่วยเข้าถึงยาที่จำเป็น โดยดำเนินการร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และเครือข่ายผู้ป่วย

๓. นโยบายด้านสื่อสารมวลชน

ประเด็นเรื่องการส่งเสริมสิทธิ เสรีภาพของสื่อมวลชนทุกประเภทมีความจำเป็นต่อการพัฒนาประเทศ การแทรกแซงสื่อไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมส่งผลกระทบต่อการรับรู้ของประชาชน รวมไปถึงผลเสียที่ส่งผลกระทบต่อกระบวนการกล่อมเกล่าประชาชนในสังคม ซึ่งกฎหมายรัฐธรรมนูญได้มีบทบัญญัติรองรับไว้ซึ่งสิทธิและเสรีภาพของสื่อในการที่จะนำเสนอข้อมูลข่าวสาร การนำเสนอข่าวที่เที่ยงตรงและเป็นธรรมเป็นสิ่งที่ยังสังคมไทยกำลังต้องการ อีกทั้งสื่อจำเป็นที่จะต้องทำหน้าที่รับผิดชอบต่อสังคมในการที่จะนำเสนอข้อมูลข่าวสารที่มีข้อมูล สารระองค์ความรู้ ในสัดส่วนที่มากกว่าการบันเทิงมากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน พรรคเสรีนิยมจึงกำหนดนโยบายด้านสื่อมวลชนไว้ ดังนี้

(๑) สนับสนุนการกำหนดกฎหมาย ว่าด้วยการคุ้มครองผู้ประกอบการวิชาชีพสื่อ และจัดตั้งองค์กรอิสระที่ทำหน้าที่และอำนาจในการเป็นกลไกในการดูแลความเป็นอิสระของสื่อทั้งจากภาครัฐ และนายทุน

(๒) สนับสนุนการกำหนดกลไกกฎหมายเพื่อป้องกันการเอาเปรียบผู้บริโภค เช่น การโฆษณาเกินเวลา การโฆษณาแฝง หรือการใช้สื่อเพื่อประโยชน์ส่วนตน แก้ไขปัญหาการมีอำนาจเหนือตลาดของผู้ประกอบการสื่อรายใหญ่ที่มีส่วนแบ่งทางการตลาดสูง เพื่อไม่ให้เกิดการกีดกันผู้ประกอบการรายใหม่เข้าสู่ตลาด รวมทั้งไม่ให้เกิดการควบรวมกิจการสื่อที่จะส่งผลกระทบต่อรับรู้ข่าวสารอันหลากหลายของประชาชน

(๓) ปรับปรุงโครงสร้างการนำเสนอข้อมูลข่าวสาร สารและองค์ความรู้ที่มีประโยชน์ต่อสาธารณชน โดยพัฒนาให้มีความน่าสนใจ หลากหลายและน่าติดตามมากขึ้น ซึ่งกำหนดให้มีองค์กรอิสระที่ทำหน้าที่ในการกำหนดนโยบายในการพัฒนาคุณภาพของสื่อ

๔. นโยบายด้านแรงงาน

ประเทศไทยประสบปัญหาการจัดการดูแลเรื่องแรงงานมาโดยตลอด ไม่ว่าจะเป็นปัญหาเรื่องการจัดการควบคุมแรงงานต่างด้าวที่เข้ามาทำงานโดยผิดกฎหมาย รวมไปถึงกลไกในการคุ้มครองสิทธิ การดูแลในชีวิตและสุขภาพของแรงงานในกรณีที่เกิดปัญหาอันเนื่องมาจากการทำงาน อัตราค่าแรง การทำงานที่ต่ำ ทั้งนี้ กฎหมายที่ต้องการการปรับปรุง รวมไปถึงกลไกที่ใช้ในการควบคุมดูแลบังคับใช้ ยังขาดซึ่งความโปร่งใส เป็นอิสระและสามารถตรวจสอบได้ ล้วนนับเป็นปัญหาที่ต้องการการแก้ไข อย่างเร่งด่วน

(๑) สนับสนุนการกำหนดมาตรการในการดำเนินการให้แรงงานทั้งในและนอกระบบได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย โดยกำหนดมาตรฐานและบทลงโทษสถานประกอบกิจการที่ดำเนินการฝ่าฝืน มาตรการการปฏิบัติต่อแรงงานที่ไม่เป็นไปตามมาตรฐานในการคุ้มครองด้านสิทธิและความปลอดภัย ด้านสาธารณสุข

(๒) ปฏิรูปองค์กรที่ทำหน้าที่ในระบบประกันสังคมให้มีความเป็นอิสระและโปร่งใสในการจัดการ โดยเน้นให้มีการขยายสิทธิประโยชน์และความคุ้มครองไปถึงครอบครัวของผู้ประกันตน ทั้งในด้านที่פקพิง การรักษาพยาบาล รวมไปถึงเงินเบี้ยเลี้ยงในกรณีที่ว่างงานในระยะเวลาที่ยาวขึ้นในการหางาน

(๓) เน้นให้มีการฝึกอบรมแรงงานทุกระดับ ให้มีความรู้และทักษะตามลักษณะเทคโนโลยี ที่พัฒนาให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน

(๔) จัดทำระบบการจัดการปัญหาแรงงานต่างด้าวที่ผิดกฎหมาย โดยสร้างกลไกในการควบคุม ที่เข้มงวดและโปร่งใสในการทำงาน และสร้างมาตรการเอาผิดที่รุนแรงในแง่ของการเพิ่มโทษ ต่อเจ้าหน้าที่ที่ละเลยต่อการปฏิบัติหน้าที่หรือปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ และต้องมีการจัดทำทะเบียน แรงงานต่างด้าวที่มีความสะดวกต่อการตรวจสอบ

(๕) ส่งเสริมให้มีการจ้างงานข้าราชการบำนาญที่มีความรู้ ความสามารถเฉพาะทางที่เป็น ที่ต้องการของตลาดแรงงาน และส่งเสริมการจ้างงานผู้สูงอายุและผู้พิการ

๕. นโยบายด้านกีฬาและนันทนาการ

พรรคเสรีนิยมเล็งเห็นความสำคัญของการกีฬาและนันทนาการ เพราะไม่เพียงสุขภาพที่จะ มีแนวโน้มการป่วยน้อยลง ซึ่งจะช่วยให้รัฐลดต้นทุนค่าใช้จ่ายไปกับงบประมาณในด้านการรักษาพยาบาลแล้ว ศักยภาพการกีฬายังสามารถพัฒนาเป็นการลงทุนที่สนับสนุนต่อการพัฒนาระบบเศรษฐกิจ อย่างการสร้าง

มาตรฐานอาชีพให้กับนักกีฬามืออาชีพที่มีมาตรฐานการครองชีพที่ดีขึ้นกว่าเดิม โดยภาครัฐและเอกชน ต้องให้ความร่วมมือในการพัฒนาศักยภาพของนักกีฬาอย่างจริงจังและมีการนำวิทยาศาสตร์การกีฬามาใช้ รวมไปถึงการลงทุนในประเภทกีฬาที่คนไทยมีศักยภาพสูงในการแข่งขันกับนานาชาติ

(๑) ส่งเสริมให้มีการสนับสนุนเม็ดเงินลงทุนในธุรกิจด้านการกีฬาจากภาคเอกชน อย่างการสร้าง สนามกีฬาและสถานที่ออกกำลังกายให้ครอบคลุมทุกพื้นที่

(๒) สนับสนุนให้มีการจัดตั้งศูนย์พัฒนากีฬาแห่งชาติ ที่ซึ่งนำเอาเทคโนโลยีและวิทยาศาสตร์การกีฬามาใช้ในการพัฒนานักกีฬาและบุคลากร อีกทั้งส่งเสริมให้มีการแข่งขันกีฬาในทุกระดับอย่างต่อเนื่อง

(๓) สนับสนุนและส่งเสริมในการเพิ่มและจัดตั้ง รวมไปถึงการสร้างความเป็นสถาบันให้กับ สมาคมและสโมสรที่เกี่ยวกับการกีฬาในทุก ๆ ประเภท เพื่อส่งเสริมวัฒนธรรมในเชิงกีฬา และสร้างบรรยากาศการกีฬาขึ้นในสังคม

(๔) สนับสนุนการกำหนดให้มีองค์การทำงานร่วมระหว่างภาครัฐและเอกชนที่มีอำนาจหน้าที่ ตามกฎหมายในการ ควบคุม จัดการ พัฒนากีฬาด้านการกีฬา รวมทั้งติดตามและประเมินผล ความก้าวหน้า

ข้อบังคับพรรคเสรีนิยม

พ.ศ. ๒๕๕๒

ข้อบังคับพรรคเสรีนิยม พ.ศ. ๒๕๕๒ โดยที่ประชุมคณะผู้จัดตั้งพรรคเสรีนิยม เมื่อวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๕๒ ได้มีมติเป็นเอกฉันท์ กำหนดข้อบังคับพรรคฉบับนี้ เพื่อเป็นแนวทางและหลักเกณฑ์ ในการบริหารพรรคและการดำเนินกิจการทางการเมืองของพรรคให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยพรรคการเมือง พ.ศ. ๒๕๕๐ จึงกำหนดข้อบังคับพรรคไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับพรรคเสรีนิยม พ.ศ. ๒๕๕๒”

ข้อ ๒ ให้ใช้ข้อบังคับนี้ ตั้งแต่วันที่นายทะเบียนพรรคการเมืองรับจดทะเบียนการจัดตั้งพรรคการเมือง เป็นต้นไป

หมวด ๑

บททั่วไป

ข้อ ๓ พรรคการเมืองที่ใช้ข้อบังคับนี้เรียกว่า “พรรคเสรีนิยม” เขียนเป็นภาษาอังกฤษว่า “Liberal Party” ชื่อย่อภาษาไทยว่า “ส.ร.น.” ชื่อย่อภาษาอังกฤษว่า “L.P.”

ข้อ ๔ เครื่องหมายพรรคและความหมาย

พรรคเสรีนิยม ใช้เครื่องหมาย นกพิราบขาว บนพื้นผ้าสีเหลืองสีน้ำเงิน โดยมีตัวอักษรสีขาว อยู่ภายใต้ว่าพรรคเสรีนิยม และอักษรภาษาอังกฤษว่า “Liberal Party”

โดยมีคำอธิบาย ดังนี้

สัญลักษณ์แสดงถึง อุดมการณ์เสรีนิยม เสรีภาพ การแสดงออกและการมีส่วนร่วม ของประชาชน

ข้อ ๕ สำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ ณ บ้านเลขที่ ๔๓/๓๕๓-๔ หมู่ ๓ ตำบลบางเขน อำเภอ เมืองนนทบุรี จังหวัดนนทบุรี รหัสไปรษณีย์ ๑๑๐๐๐

ข้อ ๖ สาขาพรรคเสรีนิยมที่ได้รับอนุมัติให้จัดตั้ง ณ ที่ใดให้เรียกว่า พรรคเสรีนิยม สาขาตามชื่อที่ระบุถึงเขตท้องที่ตั้งนั้น

หมวด ๒

สมาชิกและสมาชิกภาพ

ข้อ ๗ บุคคลที่มีคุณสมบัติดังต่อไปนี้ มีสิทธิเข้าเป็นสมาชิกพรรค

(๑) มีสัญชาติไทยโดยการเกิด หรือผู้มีสัญชาติไทยโดยการแปลงสัญชาติ ซึ่งได้สัญชาติไทย มาแล้วไม่น้อยกว่าห้าปี

(๒) มีอายุไม่ต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ ในวันที่ยื่นใบสมัครเข้าเป็นสมาชิก

(๓) ไม่เป็นภิกษุ สามเณร นักพรต หรือนักบวช

(๔) ไม่อยู่ในระหว่างถูกเพิกถอนสิทธิเลือกตั้ง

(๕) ไม่ต้องคุมขังอยู่โดยหมายของศาล หรือโดยคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย

(๖) ไม่เป็นบุคคลวิกลจริต จิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ

(๗) ไม่เป็นสมาชิกพรรคการเมืองอื่น

ข้อ ๘ การสมัครเป็นสมาชิก ให้ยื่นใบสมัครตามแบบพิมพ์ของพรรคด้วยตนเอง พร้อมด้วยรูปถ่ายขนาด ๒ นิ้ว ๒ รูป และสำเนาบัตรประชาชนต่อนายทะเบียนสมาชิกพรรค ณ สำนักงานใหญ่ หรือต่อประธานสาขาพรรค ณ ที่ทำการสาขาพรรค และให้คำรับรองว่าตนมิได้เป็นสมาชิกพรรคการเมืองอื่น โดยมีสมาชิกพรรครับรองไม่น้อยกว่าสองคน

เมื่อนายทะเบียนสมาชิกพรรคได้รับใบสมัครแล้ว ให้เสนอคณะกรรมการบริหารพรรคพิจารณา พร้อมด้วยคำคัดค้าน (ถ้ามี) เมื่อคณะกรรมการบริหารพรรคมีมติให้รับเป็นสมาชิกแล้ว สมาชิกผู้นั้น มีสิทธิได้รับบัตรประจำตัวสมาชิกพรรคไว้เป็นหลักฐาน

ข้อ ๙ การคัดค้านผู้สมัครเป็นสมาชิกพรรค ต้องทำเป็นหนังสือ มีสมาชิกรับรองไม่น้อยกว่าสองคน และต้องชี้แจงเหตุผลในการคัดค้านประกอบด้วย

คำคัดค้านให้ยื่นต่อนายทะเบียนสมาชิกพรรค หรือนายทะเบียนสมาชิกสาขา แล้วแต่กรณี และให้ส่งวนคำคัดค้านนั้น ๆ ไว้เป็นความลับ

ข้อ ๑๐ ถ้าคณะกรรมการบริหารพรรค มีมติไม่รับผู้ใดเป็นสมาชิก โดยจะมีคำคัดค้านหรือไม่ก็ตาม ให้มีหนังสือแจ้งให้ผู้นั้นทราบ คำวินิจฉัยของคณะกรรมการบริหารพรรค ให้ถือว่าเป็นที่สุด

ข้อ ๑๑ สมาชิกภาพของสมาชิกพรรคสิ้นสุดลง เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) ขาดคุณสมบัติการเป็นสมาชิกพรรคตามข้อ ๗

(๔) คณะกรรมการบริหารพรรคมีมติให้ออกตามข้อ ๖๕ วรรคสอง

(๕) พรรคการเมืองสิ้นสภาพความเป็นพรรคการเมือง เลิก หรือยุบไป

(๖) เป็นสมาชิกของพรรคการเมืองในขณะเดียวกันเกินกว่าหนึ่งพรรคการเมือง

การลาออกจากสมาชิกพรรคตามวรรคหนึ่ง (๒) ให้ถือว่าสมบูรณ์ เมื่อได้ยื่นใบลาออกต่อนายทะเบียนสมาชิกพรรคการเมือง

การสิ้นสุดของสมาชิกภาพตามวรรคหนึ่ง (๔) ถ้าสมาชิกผู้นั้นดำรงตำแหน่งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรด้วย มติของพรรคต้องเป็นมติของที่ประชุมร่วมของคณะกรรมการบริหารพรรค และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่สังกัดพรรค และมติดังกล่าวต้องมีคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสามในสี่

ของจำนวนกรรมการบริหารพรรคและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรคทั้งหมด และการลงมติให้ลงคะแนนลับ แต่ถ้าสมาชิกผู้นั้นได้อุทธรณ์ต่อศาลรัฐธรรมนูญภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่พรรคมีมติคัดค้านว่า มติดังกล่าวมีลักษณะ ตามมาตรา ๖๕ วรรคสาม ของรัฐธรรมนูญ และศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า มติดังกล่าวมิได้มีลักษณะ ตามมาตรา ๖๕ วรรคสาม ของรัฐธรรมนูญ ให้ถือว่าสมาชิกภาพสิ้นสุดลง นับแต่วันที่ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย แต่ถ้าศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่า มติดังกล่าวมีลักษณะ ตามมาตรา ๖๕ วรรคสาม ของรัฐธรรมนูญ สมาชิกผู้นั้นอาจเข้าเป็นสมาชิกของพรรคการเมืองอื่นได้ภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ศาลรัฐธรรมนูญมีคำวินิจฉัย หรือจะคงสมาชิกภาพของพรรคเดิมต่อไปก็ได้

ข้อ ๑๒ ภายในหนึ่งปี นับแต่วันที่นายทะเบียนพรรคการเมืองรับจดทะเบียนการจัดตั้งพรรคการเมือง ต้องดำเนินการรับสมัครสมาชิกให้มีจำนวนไม่น้อยกว่าห้าพันคน ซึ่งอย่างน้อยต้องประกอบด้วยสมาชิกซึ่งมีที่อยู่ในแต่ละภาคตามบัญชีรายชื่อภาค และจังหวัดที่นายทะเบียนพรรคการเมืองกำหนด

หมวด ๓

สิทธิและหน้าที่ของสมาชิกพรรค

ข้อ ๑๓ สมาชิกพรรคมีสิทธิต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- (๑) มีสิทธิในการเสนอข้อคิดเห็นอันเป็นประโยชน์ต่อพรรค
- (๒) มีสิทธิได้รับการคัดเลือกจากพรรคให้เป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งในนามของพรรคในการเลือกตั้งทั่วไปรวมทั้งราษฎรเป็นผู้ใช้สิทธิ
- (๓) มีสิทธิได้รับเลือกตั้งหรือแต่งตั้งเป็นผู้ปฏิบัติงาน คณะทำงานหรือคณะกรรมการสาขาพรรค กรรมการ หรืออนุกรรมการในคณะต่าง ๆ หรือกรรมการบริหารพรรค ตลอดจนที่ปรึกษาพรรค
- (๔) สิทธิอื่น ๆ ตามที่คณะกรรมการบริหารพรรคจะพิจารณาเป็นแต่ละกรณีไป
- (๕) สมาชิกพรรคย่อมมีคุณสมบัติเด่นและมีคุณค่า ประกอบด้วย
 - (ก) เป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและมีอุดมการณ์ต่อแนวทางของพรรค
 - (ข) เป็นผู้พร้อมที่จะเสียสละ และพากเพียรในการทำงานเพื่อพรรค และอุดมการณ์ของพรรคจนประสบผลสำเร็จตามความมุ่งหมายของพรรค
 - (ค) เป็นผู้ที่มีความรู้ มีอุดมการณ์อย่างแรงกล้า และยึดมั่นในแนวทางของพรรคศึกษาอย่างถ่องแท้ เพื่อเข้าร่วมในการขยายอุดมการณ์และแนวทางของพรรคสู่สาธารณชนต่อไป
 - (ง) เป็นผู้ที่ไม่มีปัญหาขัดแย้งหรือข้อบกพร่องจนได้รับการตำหนิจากคณะกรรมการบริหารพรรคและ/หรือสมาชิกพรรคทั่วไป

ข้อ ๑๔ สมาชิกพรรคมีหน้าที่ ดังต่อไปนี้

- (๑) ร่วมรับผิดชอบต่อเสถียรภาพของพรรค และให้ความร่วมมือในกิจกรรมของพรรค ด้วยจิตสำนึกในอุดมคติของพรรคในฐานะเป็นเจ้าของพรรคร่วมกัน
- (๒) สนับสนุนสมาชิกพรรคผู้ที่พรรคได้พิจารณาส่งลงสมัครรับเลือกตั้งในทุกระดับและ ให้ความร่วมมือในการดำเนินงานของพรรคด้วยความเต็มใจ และบริสุทธิ์ใจเพื่อความก้าวหน้าของพรรค
- (๓) ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับของพรรคอย่างเคร่งครัด ให้การสนับสนุนนโยบาย และมติของพรรคอย่างจริงจัง
- (๔) ร่วมกิจกรรมทางการเมืองของพรรคด้วยความเต็มใจและเต็มความสามารถ
- (๕) ไม่นินทาให้ร้ายหรือบ่อนทำลายต่อพรรค สมาชิกพรรค หรือคณะกรรมการบริหารพรรค

หมวด ๔

ความรับผิดชอบต่อพรรคต่อสมาชิกพรรค

ข้อ ๑๕ ความรับผิดชอบต่อพรรคต่อสมาชิกพรรคมี ดังนี้

- (๑) พรรคจะดำเนินการทางการเมืองอย่างจริงจังและต่อเนื่อง เพื่อให้พรรคได้ก้าวไปสู่ การมีบทบาททางการเมืองและเข้าสู่การบริหารประเทศตามนโยบายของพรรค เพื่อบรรลุเป้าหมาย ตามอุดมการณ์
- (๒) พรรคจะจัดการส่งเสริมสถานภาพของสมาชิกให้มีสมรรถภาพต่อการดำรงชีวิตของตนเอง และครอบครัว และจัดกิจกรรมที่เป็นประโยชน์เพื่อสมานสามัคคีระหว่างมวลสมาชิกทั่วประเทศ
- (๓) พรรคจะให้สวัสดิการคุ้มครองจากอิทธิพล อำนาจมืด และส่งเสริมอาชีพให้กับ มวลสมาชิก
- (๔) พรรคจะให้ความสำคัญแก่มวลสมาชิกพรรคทุกท่านอย่างเต็มรูปแบบ โดยให้ถือว่า สมาชิกพรรคเป็นบุคคลสำคัญและเป็นองค์กรหลักของพรรค

หมวด ๕

การให้ความรู้ทางการเมืองแก่สมาชิกและประชาชนทั่วไป

ข้อ ๑๖ เพื่อเป็นการส่งเสริมความรู้ ความเข้าใจทางการเมืองแก่สมาชิกและประชาชน โดยทั่วไป อันจะส่งผลให้การปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ตามวิถีทางระบอบรัฐสภา เป็นที่ศรัทธาและเชื่อมั่นของปวงชนชาวไทย พรรคจึงได้กำหนดแนวทางการให้ความรู้ทางการเมืองแก่สมาชิกและประชาชนทั่วไป ดังต่อไปนี้

(๑) พรรคจะเตรียมบุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถ มีความเชี่ยวชาญในแต่ละสาขาอาชีพ เพื่อฝึกอบรมแก่สมาชิกพรรคและประชาชนทั่วไป

(๒) พรรคจะรวบรวมและเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคม เพื่อกระตุ้นเตือนให้สมาชิกและประชาชนทั่วไปเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมือง เพื่อสิทธิประโยชน์ของพวกเขายิ่งขึ้น

(๓) พรรคจะส่งเสริมและสนับสนุนการรวมตัวกันในรูปแบบขององค์กรชุมชนท้องถิ่น เพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับสิทธิ การจัดการ การดูแลรักษาทรัพยากรของท้องถิ่น ตลอดจนปลูกฝังสิทธิทางการเมืองที่พึงมี

(๔) พรรคจะส่งเสริมให้มีการรวมกลุ่มกันของสมาชิกในแต่ละสาขาอาชีพ เพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ ความเข้าใจทางการเมืองร่วมกับบุคลากรของพรรคอย่างสม่ำเสมอ

(๕) พรรคจะเผยแพร่ความรู้ทางการเมือง หรือการดำเนินกิจกรรมทางการเมืองอย่างต่อเนื่อง

(๖) พรรคจะส่งเสริมให้สมาชิกและประชาชนทั่วไปได้เข้าชม หรือเข้าฟังการอภิปราย หรือบรรยายทางการเมืองอย่างทั่วถึง

หมวด ๖

วินัยและจรรยาบรรณของสมาชิกพรรค

กรรมการบริหารพรรค และกรรมการสาขาพรรค

ข้อ ๑๗ เพื่อให้สมาชิกพรรค กรรมการบริหารพรรคและกรรมการสาขาพรรค ร่วมกันสร้างพรรคให้เป็นพรรคการเมืองที่มีคุณภาพ เป็นที่ศรัทธาและไว้วางใจของปวงชนชาวไทย จึงกำหนดวินัยดังต่อไปนี้

(๑) สมาชิกพรรค กรรมการบริหารพรรคและกรรมการสาขาพรรคทุกระดับ ต้องยึดมั่นในอุดมการณ์ของพรรคและไม่ฝักใฝ่ต่อระเบียบ ข้อบังคับพรรค มติของคณะกรรมการบริหารพรรค รวมทั้งคำสั่งและประกาศของพรรคอย่างจริงจัง

(๒) ไม่ใช่ความเป็นสมาชิกพรรค กรรมการบริหารพรรคและกรรมการสาขาพรรคไปแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัว หรือเพื่อบุคคลอื่นโดยขัดต่อกฎหมายของรัฐ

(๓) สมาชิกพรรค กรรมการบริหารพรรคและกรรมการสาขาพรรคต้องไม่โจมตี หรือวิพากษ์วิจารณ์สมาชิกพรรคด้วยกัน หรือองค์กรของพรรคต่อบุคคลภายนอกในทางที่เสียหายและบ่อนทำลาย

(๔) สมาชิกพรรค กรรมการบริหารพรรคและกรรมการสาขาพรรคต้องไม่ปกปิดความผิดและไม่ละเลยต่อการแจ้งความผิดของสมาชิกพรรคที่ก่อให้เกิดความเสียหายของพรรค ทั้งนี้ต้องรีบแจ้งให้กรรมการบริหารพรรคได้รับทราบทันที

(๕) สมาชิกพรรค กรรมการบริหารพรรคและกรรมการสาขาพรรค ต้องไม่ฝ่าฝืนกฎหมายของรัฐหรือศีลธรรมอันเป็นที่ครหาของบุคคล และวงการทั่วไป

(๖) ผู้ปฏิบัติงานของพรรคไม่พียงนำความลับของพรรคที่ได้มีมติไว้ไปเปิดเผยต่อบุคคลอื่น แม้จะไม่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อพรรคก็ตาม

(๗) ในการดำเนินงานในรัฐสภา สมาชิกจะต้องปฏิบัติตามมติของพรรคที่ได้มีมติไว้

ข้อ ๑๘ เพื่อเป็นการส่งเสริมและจรรโลงระบบพรรคการเมืองและทำให้การเมืองมีคุณธรรม สมาชิกพรรค กรรมการบริหารพรรคและกรรมการสาขาพรรค ควรได้ยึดถือและปฏิบัติตามจรรยาบรรณทางการเมือง ดังต่อไปนี้

(๑) มีความสำนึกในการเทิดทูนสถาบันชาติ ศาสนาและพระมหากษัตริย์

(๒) ประพฤติและดำรงชีพด้วยความมีคุณธรรมและอยู่ในกรอบแห่งกฎหมาย

(๓) ต้องศึกษาและทำความเข้าใจในนโยบายและข้อบังคับของพรรค

(๔) มีความกระตือรือร้นในการสร้างองค์กรพรรคให้เติบโตใหญ่ด้วยการเสียสละ และให้ความรู้ความเข้าใจของพรรคให้กับผู้อื่น

(๕) มีจิตสำนึกและรับผิดชอบต่องาน ตามที่ได้รับมอบหมายจากพรรคอย่างจริงจัง

(๖) ยอมรับการปรับปรุงตัวเอง เพื่อก่อให้เกิดความสามัคคีและมีประสิทธิภาพของพรรค

(๗) มีจิตสำนึกในศักดิ์ศรี เกียรติยศ ชื่อเสียงและวัฒนธรรมของประเทศชาติ และมีความรักชาติเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เพื่อสร้างความมั่นคงในเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของประเทศ

หมวด ๗

คณะกรรมการบริหารพรรค

ข้อ ๑๙ ให้มีกรรมการคณะหนึ่งเป็นคณะกรรมการบริหารพรรค ซึ่งเป็นองค์กรหลักในการบริหารพรรค จำนวนไม่น้อยกว่าแปดคน ประกอบด้วย

(๑) หัวหน้าพรรค

(๒) รองหัวหน้าพรรค

(๓) เลขธิการพรรค

- (๔) รองเลขาธิการพรรค
- (๕) เภรัญญิกพรรค
- (๖) นายทะเบียนสมาชิกพรรค
- (๗) โฆษกพรรค
- (๘) กรรมการบริหารอื่น

ข้อ ๒๐ การเลือกตั้งคณะกรรมการบริหารพรรค ให้ดำเนินการในที่ประชุมใหญ่พรรค โดยการลงคะแนนลับตามลำดับ ดังนี้

(๑) เลือกตั้งหัวหน้าพรรคหนึ่งคน ในการเสนอชื่อผู้เป็นหัวหน้าพรรคต่อที่ประชุมใหญ่ ต้องมีผู้รับรองไม่น้อยกว่ายี่สิบคน

(๒) ให้ที่ประชุมใหญ่กำหนดจำนวนของคณะกรรมการบริหารพรรคตามข้อ ๑๕

(๓) ให้หัวหน้าพรรคที่ได้รับเลือกตั้งใหม่เสนอชื่อบุคคลที่เห็นสมควรให้เป็นกรรมการบริหารพรรค ในตำแหน่งต่าง ๆ ต่อที่ประชุมใหญ่ โดยคำนึงถึงความอาวุโสทางการเมือง ความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์ ความเหมาะสมและการเสียสละให้กับพรรคจำนวนกึ่งหนึ่งของจำนวนคณะกรรมการบริหารพรรค ซึ่งที่ประชุมใหญ่ได้กำหนดตาม (๒)

ในกรณีที่จำนวนกึ่งหนึ่งดังกล่าวข้างต้นเป็นจำนวนที่มีเศษ ให้หัวหน้าพรรคเป็นผู้เสนอชื่อบุคคลที่เห็นสมควรให้เป็นกรรมการบริหารพรรคเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งคน เพื่อให้ที่ประชุมใหญ่พิจารณาอนุมัติ

(๔) ให้สมาชิกที่เข้าร่วมประชุมใหญ่เป็นผู้เสนอชื่อสมาชิก เพื่อให้ที่ประชุมใหญ่เลือกเป็นกรรมการบริหารพรรคในส่วนที่เหลือจนครบจำนวนตามที่กำหนด

ในการเลือกตั้งคณะกรรมการบริหารพรรคตาม (๔) พึงคำนึงถึงการให้มีผู้แทนจากภาคต่าง ๆ โดยทั่วถึงกัน ผู้ถูกเสนอชื่อเป็นกรรมการบริหารพรรคไม่จำเป็นต้องอยู่ในที่ประชุมใหญ่ก็ได้ แต่ผู้เสนอชื่อกับผู้รับรองและผู้ใช้สิทธิเลือกตั้งต้องอยู่ในที่ประชุมใหญ่

ข้อ ๒๑ ให้คณะกรรมการบริหารพรรคอยู่ในตำแหน่งคราวละสี่ปี

ข้อ ๒๒ คณะกรรมการบริหารพรรค หรือกรรมการบริหารพรรคพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก โดยให้ยื่นใบลาออกต่อหัวหน้าพรรค หรือผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่แทนหัวหน้าพรรค
- (๓) ขาดจากสมาชิกภาพ
- (๔) จงใจ หรือเจตนาละเลยการยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อทางราชการ

- (๕) ที่ประชุมใหญ่พรรคมีมติด้วยคะแนนเสียงสามในสี่ของที่ประชุมให้ออก
- (๖) เมื่อหัวหน้าพรรคลาออก ให้ถือว่าความเป็นคณะกรรมการบริหารพรรคสิ้นสุดลงทั้งคณะ
- (๗) ตำแหน่ง กรรมการบริหารพรรคว่างลงสองในสามของจำนวนคณะกรรมการบริหารพรรคทั้งหมด ถือว่าหมดสภาพทั้งคณะ รวมทั้งหัวหน้าพรรคด้วย

เมื่อตำแหน่ง กรรมการบริหารพรรคว่างลงตาม (๑) (๒) (๓) (๔) และ (๕) หัวหน้าพรรคมีอำนาจแต่งตั้งกรรมการบริหารพรรคคนใดคนหนึ่งที่เหมาะสมเข้าทำหน้าที่แทนจนกว่าจะมีการเลือกตั้งแทนตำแหน่งที่ว่าง ซึ่งต้องกระทำภายในหกสิบวัน แต่ถ้าตำแหน่งที่ว่างลงนั้นเป็นตำแหน่ง หัวหน้าพรรคตาม (๑) (๒) (๓) (๔) และ (๕) ให้รองหัวหน้าพรรคลำดับต้นทำหน้าที่แทน และให้มีอำนาจเรียกประชุมใหญ่เพื่อเลือกตั้งคณะกรรมการบริหารพรรคชุดใหม่ภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ตำแหน่งหัวหน้าพรรคว่างลง

หากเกิดกรณีอื่นอันเป็นเหตุให้คณะกรรมการบริหารพรรคพ้นจากตำแหน่งทั้งคณะ หรือครบวาระและนอกเหนือจากที่กำหนดในข้างต้น ให้หัวหน้าพรรคมีอำนาจในการเรียกประชุมใหญ่เพื่อดำเนินการเลือกตั้งคณะกรรมการบริหารพรรคชุดใหม่ภายในสี่สิบห้าวัน

ในกรณีที่มีเหตุให้คณะกรรมการบริหารพรรคพ้นจากตำแหน่งทั้งคณะ ให้คณะกรรมการบริหารพรรคที่พ้นจากตำแหน่งอยู่ในตำแหน่งเพื่อปฏิบัติหน้าที่ต่อไป จนกว่านายทะเบียนพรรคการเมืองจะตอบรับการเปลี่ยนแปลงคณะกรรมการบริหารพรรคชุดใหม่ ยกเว้นกรรมการบริหารพรรคที่พ้นจากสมาชิกภาพของพรรค

ข้อ ๒๓ คณะกรรมการบริหารพรรคมีอำนาจและหน้าที่ ดังนี้

- (๑) ดำเนินกิจการของพรรคให้เป็นไปตามนโยบาย ข้อบังคับพรรคและมติของที่ประชุมใหญ่พรรค
- (๒) ออกกฎ ระเบียบและจัดตั้งหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อปฏิบัติงานให้เป็นไปตามนโยบายพรรคและข้อบังคับพรรค
- (๓) ควบคุมไม่ให้พรรคการเมืองและผู้ซึ่งพรรคการเมืองส่งเข้าสมัครรับเลือกตั้งใช้เงินวงเงินตามกฎหมายกำหนด
- (๔) จัดสรรเงินเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการเลือกตั้งของผู้สมัครรับเลือกตั้งของพรรคการเมือง ดังนี้
- (ก) ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบสัดส่วน ให้จัดสรรเป็นจำนวนรวม โดยพิจารณาตามจำนวนผู้สมัครรับเลือกตั้งที่พรรคการเมืองเสนอไว้ในบัญชีรายชื่อแต่ละบัญชีที่ยื่นต่อคณะกรรมการการเลือกตั้ง

(ข) ค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบแบ่งเขตเลือกตั้งให้จัดสรรให้แก่ผู้สมัครรับเลือกตั้งของพรรคเป็นรายบุคคล

(ค) ค่าใช้จ่ายที่จัดสรรตาม (ก) และ (ข) ให้เป็นไปตามมติของที่ประชุมคณะกรรมการบริหารพรรคการเมือง

(๕) ให้ความเห็นชอบในการแต่งตั้งหรือถอดถอนคณะกรรมการฝ่ายต่าง ๆ ของพรรค คณะผู้บริหารพรรค คณะที่ปรึกษาพรรค คณะกรรมการต่าง ๆ ของพรรค คณะกรรมการรัฐสภาของพรรค คณะกรรมการประสานงานและคณะอนุกรรมการต่าง ๆ ของพรรค

(๖) อนุมัติและขุดเบิกการจัดตั้งสาขาพรรคและองค์กรเสริมสร้างพรรค

(๗) เลิกพรรค

(๘) อำนาจการต่าง ๆ และกระทำการหรือสิ่งการใด ๆ เพื่อให้การดำเนินงานของพรรคเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและเพื่อส่งเสริมความเจริญก้าวหน้าของพรรค

(๙) กำหนดให้มีการประชุมใหญ่พรรคอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง และรายงานกิจการด้านต่าง ๆ ต่อที่ประชุมใหญ่พรรค

(๑๐) จัดหาทุนและดูแลทรัพย์สินต่าง ๆ ตลอดจนบริหารการเงินและทรัพย์สิน หรือผลประโยชน์อื่นใดของพรรคและสาขาพรรค

(๑๑) พิจารณาลงโทษสมาชิกพรรค

(๑๒) แต่งตั้งและถอดถอนผู้ปฏิบัติงานของพรรคในกิจการต่าง ๆ ของพรรค และคณะทำงานเฉพาะกิจทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค

(๑๓) จัดตั้งแผนกต่าง ๆ ของพรรคตามสมควร เพื่อดำเนินการตามนโยบายของพรรค และให้ความเห็นชอบในการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่หรือลูกจ้างประจำพรรคหรือชั่วคราว

(๑๔) กำหนดอำนาจหน้าที่ให้กรรมการบริหารพรรคและผู้ปฏิบัติงานของพรรคปฏิบัติ

(๑๕) อำนาจหน้าที่อื่นที่คณะกรรมการบริหารพรรคเห็นสมควร ซึ่งไม่ขัดต่อกฎหมายและกฎระเบียบของพรรค

ข้อ ๒๔ กรรมการบริหารพรรคแต่ละตำแหน่งมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

(๑) หัวหน้าพรรคมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

(ก) เป็นประธานของคณะกรรมการบริหารพรรคและเป็นผู้เรียกประชุมคณะกรรมการบริหารพรรค ตลอดจนดำเนินการประชุมคณะกรรมการบริหารพรรค

(ข) เป็นผู้เรียกประชุมใหญ่ของพรรคตามความเห็นชอบคณะกรรมการบริหารพรรค และเป็นประธานของที่ประชุมใหญ่พรรค ตลอดจนดำเนินการประชุมใหญ่พรรค

(ค) เป็นผู้เรียกประชุมร่วมระหว่างคณะกรรมการบริหารพรรคกับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรค และเป็นประธานของที่ประชุม ตลอดจนเป็นผู้ดำเนินการประชุมดังกล่าว

(ง) เป็นผู้ลงนามประกาศ กฎ ระเบียบ มติของพรรคและคำสั่งพรรค

(จ) ในกรณีที่มีความจำเป็นในการดำเนินการทางการเมือง ให้มีอำนาจปฏิบัติการในนามของพรรคได้โดยความเห็นชอบของกรรมการบริหารพรรคไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนคณะกรรมการบริหารพรรคเท่าที่มีอยู่ในขณะนั้น และให้ถือว่าการดำเนินการนั้นเป็นมติพรรค

(ฉ) อำนาจอื่น ๆ ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายและข้อบังคับพรรค

(๒) รองหัวหน้าพรรคมีอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบตามที่หัวหน้าพรรค หรือคณะกรรมการบริหารพรรคมอบหมาย

(๓) เลขานุการพรรคมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(ก) เป็นผู้ตรวจสอบและกำกับดูแลกิจการทั้งปวงของพรรค ตามที่คณะกรรมการบริหารพรรคมอบหมาย และให้รับผิดชอบโดยตรงจากหัวหน้าพรรคหรือรองหัวหน้าพรรคในกิจการที่หัวหน้าพรรคมอบหมายให้ปฏิบัติ

(ข) เป็นผู้เสนอรายงานต่อคณะกรรมการบริหารพรรค ที่ประชุมร่วมคณะกรรมการบริหารพรรค และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรคและต่อที่ประชุมใหญ่พรรค

(ค) เป็นเลขานุการของที่ประชุมคณะกรรมการบริหารพรรค ที่ประชุมร่วมคณะกรรมการบริหารพรรค คณะที่ปรึกษาพรรค และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรค และที่ประชุมใหญ่พรรค

(ง) เป็นผู้กำกับ ดูแลการบริหารงานของสำนักงานใหญ่พรรค

(๔) รองเลขานุการพรรคมีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบ ตามที่เลขานุการพรรคหรือ คณะกรรมการบริหารพรรคมอบหมาย

(๕) เภรณญกพรรคมีหน้าทใในการควบคุมรายรับ รายจ่ายเงิน บัญชีทรัพย์สิน หนี้สิน และงบการเงินของพรรค ตามที่คณะกรรมการบริหารพรรคกำหนด

(๖) นายทะเบียนสมาชิกพรรคมีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการรับสมาชิกและการพ้นจากตำแหน่งของสมาชิก

(๗) โฆษกพรรคมีหน้าที่ ดังนี้

(ก) แลกเปลี่ยนที่ประชุมของพรรคและแถลงกิจการต่าง ๆ ของพรรค

(ข) ประชาสัมพันธ์งานของพรรค ตามที่คณะกรรมการบริหารพรรคมอบหมาย

(๘) กรรมการบริหารอื่น ๆ มีอำนาจหน้าที่ตามที่หัวหน้าพรรคหรือคณะกรรมการบริหารพรรคมอบหมาย

หมวด ๘

หลักเกณฑ์และวิธีการเลือกสมาชิกเพื่อส่งเข้าสมัครรับเลือกตั้ง

เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบสัดส่วนและแบบแบ่งเขตเลือกตั้ง

ข้อ ๒๕ การพิจารณาส่งผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั้งแบบแบ่งเขตเลือกตั้งและแบบสัดส่วนของพรรคการเมือง ให้เป็นความรับผิดชอบร่วมกันของคณะกรรมการบริหารพรรคการเมืองและคณะกรรมการคัดเลือกผู้สมัครรับเลือกตั้งของพรรคการเมือง

ในการพิจารณาส่งผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตามวรรคหนึ่ง ให้คณะกรรมการคัดเลือกผู้สมัครรับเลือกตั้งของพรรคการเมืองพิจารณาเสนอความเห็นต่อคณะกรรมการบริหารพรรคการเมืองจากรายชื่อตามลำดับ ดังต่อไปนี้

(๑) รายชื่อผู้ซึ่งที่ประชุมใหญ่สาขาพรรคการเมืองให้ความเห็นชอบ

(๒) รายชื่อบุคคลอื่นที่เห็นสมควร

มติคณะกรรมการบริหารพรรคการเมืองที่ให้ส่งผู้ใดเป็นผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ให้เป็นที่สุด

หมวด ๙

แผนและกำหนดเวลาในการจัดตั้งสาขาพรรค

ข้อ ๒๖ ภายในหนึ่งปี นับแต่วันที่นายทะเบียนพรรครับจดทะเบียนการจัดตั้งพรรคต้องดำเนินการจัดตั้งสาขาพรรคอย่างน้อยภาคละหนึ่งสาขา

ข้อ ๒๗ ในการจัดตั้งสาขาพรรคการเมืองให้ขึ้นอยู่กับพิจารณาของคณะกรรมการบริหารพรรค ตามความประสงค์ของสมาชิกไม่น้อยกว่าห้าสิบคน ซึ่งมีภูมิลำเนาตามหลักฐานทะเบียนราษฎรในจังหวัดนั้น ๆ

ข้อ ๒๘ การจัดตั้งสาขาพรรคให้ดำเนินการ ดังนี้

(๑) ให้สมาชิกผู้ริเริ่มจัดตั้งสาขาพรรครวบรวมสมาชิกพรรคซึ่งมีภูมิลำเนาตามหลักฐานทะเบียนราษฎรอยู่ในจังหวัดนั้น ๆ จำนวนไม่น้อยกว่าสามสิบคน โดยจัดทำทะเบียนสมาชิกไว้

(๒) ให้ผู้แทนสมาชิกผู้ริเริ่มจัดตั้งสาขาในจังหวัดนั้น ๆ ยื่นแสดงความจำนงเพื่อขอจัดตั้งสาขาพรรคต่อสำนักงานใหญ่พรรคเพื่อให้คณะกรรมการบริหารพรรคพิจารณาอนุมัติ โดยจัดส่งบัญชีรายชื่อตาม (๑) ไปด้วย

ข้อ ๒๙ เมื่อคณะกรรมการบริหารพรรคได้อนุมัติให้จังหวัดใดจัดตั้งสาขาพรรคได้ ให้มีหนังสือแจ้งต่อตัวแทนของสาขาพรรคนั้น เพื่อดำเนินการประชุมเลือกตั้งคณะกรรมการสาขาพรรคเป็นครั้งแรกภายในหกสิบวัน และเมื่อสาขาพรรคได้ประชุมสมาชิกพรรคเพื่อเลือกตั้งคณะกรรมการสาขาพรรคแล้ว ให้แจ้งสำนักงานใหญ่พรรคทราบ เพื่อให้หัวหน้าพรรคแจ้งให้นายทะเบียนพรรคการเมืองทราบภายในสิบห้าวัน นับแต่วันที่ประชุมจัดตั้งสาขาพรรคเพื่อดำเนินการตามกฎหมายต่อไป การประชุมเพื่อเลือกตั้งคณะกรรมการสาขาพรรคดังกล่าวต้องมีสมาชิกของพรรคซึ่งมีภูมิลำเนาตามหลักฐานทะเบียนราษฎรอยู่ในจังหวัดนั้น ๆ เข้าร่วมประชุมไม่น้อยกว่าห้าสิบคนขึ้นไป

ข้อ ๓๐ ให้มีคณะกรรมการสาขาพรรคคณะหนึ่ง ซึ่งเลือกตั้งจากสมาชิกซึ่งมีภูมิลำเนาตามหลักฐานทะเบียนราษฎรในเขตเลือกตั้งนั้น ๆ จำนวนไม่น้อยกว่าแปดคน โดยที่ประชุมใหญ่สาขาพรรคเป็นผู้ดำเนินการ ซึ่งประกอบด้วย

- (๑) ประธานสาขาพรรค
- (๒) รองประธานสาขาพรรค
- (๓) เลขานุการสาขาพรรค
- (๔) รองเลขานุการสาขาพรรค
- (๕) ทรัพย์สินพรรค
- (๖) นายทะเบียนสมาชิกสาขาพรรค
- (๗) โฆษกสาขาพรรค
- (๘) กรรมการอื่น ๆ

ข้อ ๓๑ คณะกรรมการสาขาพรรคอยู่ในตำแหน่งคราวละสี่ปี แต่เมื่อพ้นตำแหน่งตามวาระแล้ว มีสิทธิได้รับเลือกตั้งเป็นกรรมการได้อีก

ข้อ ๓๒ การเลือกตั้งคณะกรรมการสาขาพรรค ให้ดำเนินการในที่ประชุมใหญ่และให้ลงคะแนนลับตามลำดับ ดังนี้

(๑) ให้ที่ประชุมใหญ่สาขาพรรคกำหนดจำนวนคณะกรรมการสาขาพรรคตามข้อ ๓๐

(๒) เลือกประธานสาขาพรรคเป็นลำดับแรก แล้วเลือกรองประธานหนึ่งคนและกรรมการสาขาพรรคอื่น ๆ อีกจนครบตาม (๑)

(๓) การเสนอชื่อบุคคลที่จะได้รับเลือกตั้งเป็นคณะกรรมการสาขาพรรค จะต้องเป็นผู้รับรองไม่น้อยกว่าสิบคน ผู้รับรองและผู้ใช้สิทธิเลือกตั้งต้องอยู่ในที่ประชุมใหญ่สาขาพรรค

ข้อ ๓๓ ให้สาขาพรรคการเมืองมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

(๑) ดำเนินการให้เป็นไปตามนโยบายพรรค ข้อบังคับพรรคและพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยพรรคการเมือง

(๒) เผยแพร่นโยบายพรรค กิจกรรมของพรรค และจัดหาสมาชิกพรรคเพิ่มเติม

(๓) จัดให้มีทะเบียนสมาชิกในเขตท้องที่ไว้เบื้องต้น

(๔) จัดทำบัญชีรายรับ รายจ่ายและงบการเงินของสาขาพรรคเพื่อเสนอต่อคณะกรรมการบริหารพรรคภายในสี่สิบห้าวัน นับแต่วันสิ้นปีปฏิทิน

(๕) จัดให้มีการเผยแพร่ความรู้ทางการเมืองแก่สมาชิกสาขาพรรคและประชาชนโดยทั่วไป

(๖) เสนอแนะข้อขัดข้องและแนวทางแก้ไขที่สาขาพรรคได้ประสบปัญหาต่อพรรคเพื่อพิจารณา

(๗) เสนอชื่อบุคคลที่จะเข้าสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือ สภาท้องถิ่นอื่น ๆ ตามกฎหมายในเขตสาขาพรรคนั้น ๆ

(๘) จัดทำแผนงานโครงการและรายงานผลการบริหารงานของสาขาพรรคเสนอต่อคณะกรรมการบริหารพรรคทุกไตรมาสเดือน และภายในหกสิบวัน นับแต่สิ้นปีปฏิทิน

ข้อ ๓๔ กรรมการสาขาพรรคแต่ละตำแหน่งมีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

(๑) ประธานสาขาพรรค

(ก) เป็นผู้แทนของสาขาพรรคและเป็นผู้รับผิดชอบในกิจกรรมทั้งปวงของสาขาพรรค

(ข) เป็นประธานของคณะกรรมการสาขาพรรค เรียกประชุมคณะกรรมการสาขาพรรคและเป็นประธานการประชุม

(ค) เรียกประชุมใหญ่สาขาพรรคโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการสาขาพรรคและเป็นประธานของที่ประชุม ตลอดจนดำเนินการประชุม

(ง) มีสิทธิยับยั้งมติคณะกรรมการสาขาพรรค หรือคณะกรรมการอื่น ๆ ที่คณะกรรมการสาขาพรรคจัดตั้งขึ้นเพื่อขอให้มีการทบทวนมติในกรณีที่มีความจำเป็น แต่ทั้งนี้ ต้องไม่เกินสามวัน ซึ่งหากพ้นกำหนดดังกล่าว ให้ถือว่ามติของที่ประชุมนั้นมีผลใช้บังคับ

(จ) ในกรณีที่มีความจำเป็นในการดำเนินการทางการเมือง ให้มีอำนาจปฏิบัติการในนามของสาขาพรรคได้ โดยความเห็นชอบของกรรมการสาขาพรรคไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนคณะกรรมการสาขาพรรคเท่าที่มีอยู่ในขณะนั้นและให้ถือว่าการดำเนินการนั้นเป็นมติของสาขาพรรค

(ฉ) อำนาจอื่น ๆ ตามที่คณะกรรมการบริหารพรรคกำหนด ในกรณีประธานสาขาพรรคไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้ผู้ที่มีตำแหน่งรองลงมาลำดับต้นทำหน้าที่แทน

(๒) รองประธานสาขาพรรคมีอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบตามที่ประธานสาขาคอมมอบหมาย

(๓) เลขานุการสาขาพรรคมีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบ

(ก) ตรวจสอบและกำกับดูแลกิจการทั้งปวงของสาขาพรรค ตามที่คณะกรรมการสาขาพรรคมอบหมายให้ปฏิบัติ

(ข) เสนอรายงานต่อที่ประชุมคณะกรรมการสาขาพรรคและที่ประชุมใหญ่สาขาพรรค

(ค) เป็นเลขานุการของที่ประชุมคณะกรรมการสาขาพรรคและที่ประชุมใหญ่สาขาพรรค

(ง) กำกับดูแลการบริหารงานของสำนักงานสาขาพรรค

(๔) รองเลขานุการสาขาพรรคมีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบตามที่เลขานุการสาขาพรรค หรือคณะกรรมการสาขาพรรคมอบหมาย

(๕) ทรัสตีสาขาพรรคมีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบในการควบคุมรายรับ รายจ่าย บัญชีทรัพย์สิน หนี้สินและงบการเงินของพรรค ตามที่คณะกรรมการสาขาพรรคกำหนด

(๖) นายทะเบียนสมาชิกพรรคมีอำนาจรับผิดชอบทะเบียนสมาชิกพรรค

(๗) โฆษกสาขาพรรคมีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบ

(ก) แลกเปลี่ยนที่ประชุมและกิจกรรมต่าง ๆ ของสาขาพรรค

(ข) ประชาสัมพันธ์งานของสาขาพรรคตามที่คณะกรรมการสาขาพรรคมอบหมาย

(๘) กรรมการอื่นของสาขาพรรคมีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบตามที่ประธานสาขาพรรค หรือคณะกรรมการสาขาพรรคมอบหมาย

ข้อ ๓๕ คณะกรรมการสาขาพรรคพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

(๑) ครบวาระ

(๒) ตำแหน่ง คณะกรรมการบริหารสาขาพรรคว่างลงสองในสามของกรรมการทั้งหมด

(๓) คณะกรรมการบริหารพรรคมีมติให้พ้นจากตำแหน่ง หรือมีมติให้ยุบสาขาพรรค

เมื่อมีเหตุให้คณะกรรมการสาขาพรรคพ้นจากตำแหน่งทั้งคณะ ให้ประธานสาขาพรรคมีอำนาจเรียกประชุมใหญ่สาขาพรรคเพื่อดำเนินการเลือกตั้งคณะกรรมการสาขาพรรคชุดใหม่ภายในสี่สิบห้าวัน ในกรณีที่ประธานสาขาพรรคไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองประธานสาขาพรรคเป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่แทน ในกรณีที่มีเหตุให้คณะกรรมการสาขาพรรคพ้นจากตำแหน่งทั้งคณะ ให้คณะกรรมการสาขาพรรคที่พ้นจากตำแหน่ง อยู่ในตำแหน่งเพื่อปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่านายทะเบียนพรรคการเมืองจะตอบรับการเปลี่ยนแปลงคณะกรรมการสาขาพรรคชุดใหม่

ข้อ ๓๖ กรรมการสาขาพรรคพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) คณะกรรมการสาขาพรรคพ้นจากตำแหน่งจากตำแหน่งตามข้อ ๓๕

(๓) ลาออก

(๔) ต้องคุมขังโดยหมายศาล หรือโดยคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย

(๕) ขาดจากสมาชิกภาพ

ข้อ ๓๗ ให้ประธานสาขาพรรคและกรรมการสาขาพรรคอีกหนึ่งคน เป็นผู้แทนสมาชิกของสาขานั้นเข้าร่วมประชุมใหญ่ของพรรค หากประธานสาขาพรรคไม่สามารถเข้าร่วมประชุมใหญ่ได้ ให้มอบหมายให้รองประธานสาขาพรรคหรือกรรมการสาขาพรรคคนใดคนหนึ่งมาร่วมประชุมใหญ่ของพรรคแทนก็ได้

ข้อ ๓๘ ให้จัดการประชุมใหญ่สาขาพรรคอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง เพื่อแสดงผลงานในรอบปี และรับรองงบการเงินประจำปีของสาขาพรรคภายในสามสิบวัน นับแต่สิ้นปีปฏิทิน

ข้อ ๓๙ เมื่อดำเนินการจัดตั้งสาขาพรรคครบตามที่กำหนดในมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยพรรคการเมือง พ.ศ. ๒๕๕๐ แล้ว หากต่อมาภายหลังมีสาขาพรรคการเมืองไม่ครบตามมาตรา ๒๖ ให้ดำเนินการจัดตั้งสาขาพรรคการเมืองให้ครบตามมาตรา ๒๖ ภายในหกสิบวัน นับแต่ที่ได้รับหนังสือแจ้งจากนายทะเบียนพรรคการเมือง

หมวด ๑๐

การประชุม

ส่วนที่ ๑

การประชุมใหญ่พรรคการเมือง

ข้อ ๔๐ คณะกรรมการบริหารพรรคต้องจัดให้มีการประชุมใหญ่สามัญของพรรคอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง ส่วนการประชุมใหญ่วิสามัญอาจมีได้เมื่อสมาชิกซึ่งเป็นสมาชิกผู้แทนราษฎรจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสี่ของจำนวนสมาชิกซึ่งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร กรรมการบริหารพรรคการเมืองจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสิบของจำนวนสมาชิกทั้งหมดที่มีอยู่ หรือไม่น้อยกว่าสองพันคน แล้วแต่จำนวนใดจะน้อยกว่ากัน มีสิทธิเข้าชื่อกันให้มีการประชุมใหญ่วิสามัญของพรรคการเมือง

ข้อ ๔๑ องค์ประชุมของที่ประชุมใหญ่พรรคการเมืองมี ดังต่อไปนี้

(๑) กรรมการบริหารพรรคการเมืองไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการบริหารพรรคการเมืองทั้งหมด

(๒) ผู้แทนของสาขาพรรคการเมืองไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนสาขาพรรคการเมือง

(๓) สมาชิกพรรคที่ได้รับเชิญจากกรรมการบริหารพรรคการเมือง

ข้อ ๔๒ ในการประชุมใหญ่ต้องมีต้องมีสมาชิกตามข้อ ๔๑ มาประชุมไม่น้อยกว่าสองร้อยคน จึงจะเป็นองค์ประชุม

การลงมติให้ถือเสียงข้างมากของสมาชิกที่มาประชุม ในกรณีที่มีเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

ข้อ ๔๓ ให้หัวหน้าพรรคเป็นประธานในที่ประชุมใหญ่ ถ้าหัวหน้าพรรคไม่มาประชุม ให้รองหัวหน้าพรรคลำดับต้นทำหน้าที่แทน ถ้ารองหัวหน้าพรรคลำดับต้นไม่มา ให้รองหัวหน้าพรรคลำดับถัดมาทำหน้าที่แทน ถ้ารองหัวหน้าพรรคไม่อยู่ในที่ประชุม ให้คณะกรรมการบริหารพรรคที่มาประชุมเลือกกรรมการคนใดคนหนึ่งเป็นประธาน และให้เลขาธิการพรรคทำหน้าที่เป็นเลขานุการในที่ประชุม แต่ถ้าเลขาธิการพรรคไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ก็ให้รองเลขาธิการพรรคหรือกรรมการบริหารพรรคคนใดคนหนึ่ง แล้วแต่กรณี ทำหน้าที่แทน

ข้อ ๔๔ การดำเนินกิจการดังต่อไปนี้ ให้กระทำโดยที่ประชุมใหญ่ของพรรคการเมือง

(๑) การเปลี่ยนแปลงนโยบายพรรคการเมือง

(๒) การเปลี่ยนแปลงข้อบังคับพรรคการเมือง

(๓) การเลือกตั้งหัวหน้าพรรคการเมือง รองหัวหน้าพรรคการเมือง เลขานุการพรรคการเมือง รองเลขานุการพรรคการเมือง เภรัณยูภิพรรคการเมือง นายทะเบียนสมาชิกพรรคการเมือง โฆษกพรรคการเมือง และกรรมการบริหารอื่นของพรรคการเมือง

(๔) การเลือกตั้งคณะกรรมการคัดเลือกผู้สมัครรับเลือกตั้งของพรรคการเมือง คณะกรรมการนโยบายพรรคการเมือง และคณะกรรมการส่งเสริมความเป็นประชาธิปไตยในพรรคการเมือง

(๕) รายงานการดำเนินกิจการของพรรคการเมืองที่ได้ดำเนินการไปในรอบปีที่ผ่านมา

(๖) แผนการดำเนินการสำหรับปีต่อไป โดยเฉพาะการหารายได้ การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในทางการเมือง และการพัฒนาบุคลากรทางการเมือง

(๗) การแต่งตั้งผู้สอบบัญชีและการรับรองงบการเงินประจำปีของพรรคการเมือง

(๘) กิจการที่เสนอโดยคณะกรรมการบริหารพรรคการเมือง ประธานสาขาพรรคการเมือง ไม่น้อยกว่าสี่สาขา หรือตัวแทนสมาชิกจำนวนไม่น้อยกว่าห้าร้อยคน

(๙) กิจการอื่นตามที่กำหนดไว้ในประกาศของคณะกรรมการการเลือกตั้ง

การลงมติเลือกบุคคลตามข้อ ๔๔ (๓) และ (๔) ให้ลงคะแนนลับ

ข้อ ๔๕ กำบอกกล่าวเรียกประชุมใหญ่ทุกราว ให้หัวหน้าพรรคแจ้งกำหนดการประชุมให้สมาชิกพรรคทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน โดยระบุวัน เวลา สถานที่ และระเบียบวาระการประชุมด้วย

ส่วนที่ ๒

การประชุมคณะกรรมการบริหารพรรค

ข้อ ๔๖ ให้มีการประชุมคณะกรรมการบริหารพรรคอย่างน้อยสองเดือนต่อครั้งและหัวหน้าพรรคเป็นผู้กำหนดวัน เวลา และสถานที่ประชุม หรือเรียกประชุมเป็นพิเศษก็ได้ตามความจำเป็นหรือตามคำขอจากกรรมการบริหารพรรคจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสี่ของจำนวนคณะกรรมการบริหารพรรคทั้งหมดร่วมกันขอให้เปิดประชุมเป็นพิเศษ ในการขอให้มีการประชุมพิเศษ จะต้องมีการหรือประเด็นที่จะประชุมเพื่อขอมติอย่างชัดเจน

ข้อ ๔๗ การประชุมคณะกรรมการบริหารพรรคต้องมีกรรมการบริหารพรรคมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนคณะกรรมการบริหารพรรคที่มีอยู่ในขณะนั้น จึงจะเป็นองค์ประชุมให้หัวหน้าพรรคเป็นประธานที่ประชุม ถ้าหัวหน้าพรรคไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ก็ให้

รองหัวหน้าพรรคคนใดคนหนึ่งทำหน้าที่เป็นประธานที่ประชุมแทน และให้เลขาธิการพรรค เป็นเลขานุการในที่ประชุม แต่ถ้าเลขาธิการพรรคไม่มาหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ก็ให้รองเลขาธิการ พรรคคนใดคนหนึ่งทำหน้าที่แทน

ข้อ ๔๘ มติของที่ประชุมคณะกรรมการบริหารพรรค ให้ถือเสียงข้างมาก

ส่วนที่ ๓

การประชุมใหญ่สาขาพรรคการเมือง

ข้อ ๔๙ คณะกรรมการสาขาพรรคต้องจัดให้มีการประชุมใหญ่สาขาพรรคอย่างน้อย ปีละหนึ่งครั้งก่อนการประชุมใหญ่ประจำปีของพรรค และในกรณีที่จะมีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ไม่ว่าจะเป็นการเลือกตั้งทั่วไปหรือเป็นการเลือกตั้งแทนตำแหน่งที่ว่าง คณะกรรมการสาขาพรรคจัดให้มีการประชุมใหญ่วิสามัญเพื่อความเห็นชอบในการเสนอชื่อบุคคลผู้สมควรได้รับการพิจารณาให้เป็น ผู้สมัครรับเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของพรรคการเมือง ทั้งแบบแบ่งเขตเลือกตั้งและแบบสัดส่วน ในกลุ่มจังหวัดที่อยู่ในความรับผิดชอบของสาขาพรรคการเมืองนั้น

ข้อ ๕๐ องค์ประชุมของที่ประชุมใหญ่สาขาพรรคการเมือง ประกอบด้วย

(๑) กรรมการสาขาพรรคไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่ง

(๒) สมาชิกสาขาพรรคไม่น้อยกว่าห้าสิบคน

การลงมติให้ถือเสียงข้างมากของสมาชิกที่มาร่วมประชุม กรณีที่มีเสียงเท่ากัน ให้ประธาน ในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

ข้อ ๕๑ ให้ประธานสาขาพรรคเป็นประธานในที่ประชุมสาขาพรรค ถ้าประธานสาขาพรรค ไม่มาประชุม ให้รองประธานสาขาพรรคทำหน้าที่แทน ถ้ารองประธานสาขาพรรคไม่มาหรือไม่อยู่ ในที่ประชุม ให้คณะกรรมการสาขาพรรคที่มาประชุมเลือกกรรมการสาขาพรรคคนใดคนหนึ่ง เป็นประธานที่ประชุมและให้เลขานุการสาขาพรรคทำหน้าที่เป็นเลขานุการในที่ประชุม

ข้อ ๕๒ กิจการดังต่อไปนี้ ให้กระทำโดยที่ประชุมใหญ่สาขาพรรคเท่านั้น

(๑) กิจการที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยพรรคการเมือง หรือกฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องหรือตามประกาศของคณะกรรมการการเลือกตั้ง

(๒) รับรองงบการเงินประจำปีของสาขาพรรค

(๓) เลือกตั้งคณะกรรมการสาขาพรรคหรือกรรมการสาขาพรรค

ข้อ ๕๓ กำบอกกล่าวเรียกประชุมใหญ่สาขาพรรคทุกรัฐ ให้ประธานสาขาพรรคแจ้งกำหนดการประชุมให้สมาชิกพรรคทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน โดยระบุวัน เวลา และสถานที่ประชุม และระเบียบวาระการประชุมด้วย

ส่วนที่ ๔

การประชุมคณะกรรมการสาขาพรรค

ข้อ ๕๔ ให้มีการประชุมคณะกรรมการสาขาพรรคอย่างน้อยหนึ่งครั้งต่อเดือนและประธานสาขาพรรคเป็นผู้กำหนดวัน เวลา หรือเรียกประชุมเป็นพิเศษอีกก็ได้ตามความจำเป็นหรือคำร้องขอของคณะกรรมการสาขาพรรคจำนวนกึ่งหนึ่งรวมกันขอให้เปิดประชุมเป็นพิเศษ ในการขอให้มีการประชุมพิเศษจะต้องมีวาระหรือประเด็นที่จะประชุมเพื่อขอมติอย่างชัดเจน

ข้อ ๕๕ การประชุมคณะกรรมการสาขาพรรค ต้องมีกรรมการสาขาพรรคมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนคณะกรรมการสาขาพรรคที่มีอยู่ในขณะนั้น จึงจะเป็นองค์ประชุม โดยให้ประธานสาขาพรรคเป็นประธานในที่ประชุม หากประธานสาขาพรรคไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ก็ให้รองประธานสาขาพรรคทำหน้าที่แทนและให้เลขานุการสาขาพรรคเป็นเลขานุการในที่ประชุม แต่ถ้าเลขานุการสาขาพรรคไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ก็ให้รองเลขานุการสาขาพรรคทำหน้าที่แทน

ข้อ ๕๖ มติของที่ประชุมคณะกรรมการสาขาพรรค ให้ถือเสียงข้างมาก

หมวด ๑๑

การบริหารการเงินและทรัพย์สิน

และการจัดทำบัญชีของพรรคการเมือง และสาขาพรรคการเมือง

ข้อ ๕๗ ให้คณะกรรมการบริหารมีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับการบริหารการเงิน ทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใดอันอาจคำนวณเป็นเงินได้ของพรรคการเมือง และสาขาพรรคการเมือง ตลอดจนจัดให้มีการทำบัญชีให้ถูกต้องตามความเป็นจริง

ในกรณีที่มีการจัดตั้งสาขาพรรคการเมือง ให้ประธานสาขาพรรคการเมืองจัดให้มีการทำบัญชีของสาขาพรรคการเมืองและรับรองความถูกต้อง ตลอดจนจัดส่งบัญชีของสาขาพรรคการเมือง เพื่อแสดงรวมไว้ในบัญชีของพรรคการเมือง

ข้อ ๕๘ บัญชีของพรรคการเมือง และบัญชีของสาขาพรรคการเมือง ประกอบด้วย

- (๑) บัญชีรายวันแสดงรายได้หรือรายรับ และแสดงค่าใช้จ่ายหรือรายจ่าย
- (๒) บัญชีแสดงรายรับจากการบริจาค

(๓) บัญชีแยกประเภท

(๔) บัญชีแสดงสินทรัพย์และหนี้สิน

การลงรายการบัญชี ต้องมีเอกสารประกอบการลงบัญชีที่ถูกต้อง สมบูรณ์โดยครบถ้วน บัญชีตาม (๑) และ (๒) ต้องลงรายการให้แล้วเสร็จภายในสิบห้าวัน นับแต่รายการนั้นเกิดขึ้น บัญชีตาม (๓) และ (๔) ต้องลงรายการให้แล้วเสร็จภายในสิบห้าวัน นับแต่วันสิ้นเดือนของเดือนที่รายการนั้นเกิดขึ้น

หมวด ๑๒

รายได้ของพรรคการเมือง การกำหนดอัตราค่าธรรมเนียม

และค่าบำรุงพรรคการเมืองและการบริจาคแก่พรรคการเมือง

ข้อ ๕๘ พรรคอาจมีรายได้ ดังต่อไปนี้

(๑) เงินค่าธรรมเนียมและค่าบำรุงพรรคการเมือง

(๒) เงินที่ได้จากการจำหน่ายสินค้าหรือบริการของพรรคการเมือง

(๓) เงิน ทรัพย์สิน และประโยชน์อื่นใดอันอาจคำนวณเป็นเงินได้ที่ได้จากการจัดกิจกรรมหาทุนของพรรค

(๔) เงิน ทรัพย์สิน และประโยชน์อื่นใดอันอาจคำนวณเป็นเงินได้ที่ได้จากการบริจาคแก่พรรคการเมือง

(๕) เงินอุดหนุนจากกองทุน

(๖) ดอกผลของเงินและรายได้จากทรัพย์สินของพรรค

ข้อ ๖๐ สมาชิกพรรคการเมืองอาจเสียค่าบำรุงพรรคประจำปี ส่วนอัตราที่จะเก็บเท่าไร และจะเก็บเมื่อใดนั้น ให้เป็นไปตามมติของคณะกรรมการบริหารพรรค

ข้อ ๖๑ การบริจาคแก่พรรคให้เป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมาย ประกาศของคณะกรรมการการเลือกตั้ง และประกาศของนายทะเบียนพรรคการเมือง

หมวด ๑๓

การลงโทษสมาชิก

ข้อ ๖๒ การกล่าวหาสมาชิกของพรรคคนใดว่า ได้กระทำหรือละเว้นการกระทำอันควรแก่การลงโทษ ต้องทำเป็นหนังสือถึงหัวหน้าพรรค โดยมีสมาชิกไม่น้อยกว่ายี่สิบคนลงลายมือชื่อ

ข้อ ๖๓ เมื่อได้รับหนังสือจากข้อ ๖๒ แล้ว ให้หัวหน้าพรรคมอบอำนาจให้กรรมการบริหารพรรคคนใดคนหนึ่งหรือหลายคน ทำการสอบสวนข้อกล่าวหา นั้น ถ้าสอบสวนแล้วเห็นว่าไม่มีมูล หัวหน้าพรรคมีอำนาจสั่งยกข้อกล่าวหา นั้นเสียได้ แต่หากสอบสวนแล้วเห็นว่า มีมูล ให้เสนอข้อกล่าวหา นั้น พร้อมทั้งรายงานการสอบสวนต่อหัวหน้าพรรค เพื่อ

(๑) พิจารณาชี้ขาด หรือ

(๒) แต่งตั้งกรรมการหรือสมาชิกไม่เกินกว่าห้าคนเป็นกรรมการพิจารณาเสนอความเห็นต่อหัวหน้าพรรคก็ได้

ข้อ ๖๔ ในการพิจารณาข้อกล่าวหาสมาชิก ต้องให้โอกาสแก่ผู้ถูกกล่าวหาแก้ข้อกล่าวหา ตลอดจนแสดงหลักฐานฝ่ายตนภายในสิบห้าวัน นับแต่วันที่ ได้รับแจ้งข้อกล่าวหา

ข้อ ๖๕ เมื่อการพิจารณาสิ้นสุดลง หัวหน้าพรรคมีอำนาจสั่งการอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

(๑) ให้ระงับเรื่องกล่าวหา

(๒) ยกข้อกล่าวหา

(๓) ตำหนิสมาชิกพรรคผู้ถูกกล่าวหา

(๔) ภาคทัณฑ์สมาชิกพรรคผู้ถูกกล่าวหา

ในกรณีที่หัวหน้าพรรคเห็นว่าควรได้รับการลงโทษ โดยการให้พ้นจากการเป็นสมาชิกพรรค ให้หัวหน้าพรรคเสนอต่อคณะกรรมการบริหารพรรคพิจารณาวินิจฉัยสั่งการและมติที่ประชุมคณะกรรมการบริหารพรรค ถือเป็นอันสิ้นสุดลง

ข้อ ๖๖ การพ้นจากสมาชิกพรรค กรณีซึ่งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ตามข้อ ๖๕ พรรคสอง ให้หัวหน้าพรรคเสนอต่อคณะกรรมการบริหารพรรคให้ความเห็นชอบในเบื้องต้น แล้วดำเนินการต่อไปตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ในข้อ ๑๑ พรรคท้าย

หมวด ๑๔

การแก้ไขเพิ่มเติมนโยบายพรรคและข้อบังคับพรรค

ข้อ ๖๗ การแก้ไขเพิ่มเติมนโยบายพรรคและข้อบังคับพรรค จะทำได้ก็แต่ด้วยความเห็นชอบของคณะกรรมการบริหารพรรคและได้รับอนุมัติจากที่ประชุมใหญ่พรรค

ข้อ ๖๘ การแก้ไขเพิ่มเติมนโยบายพรรคและข้อบังคับพรรคต้องดำเนินการ ดังนี้

(๑) ยุติมติเสนอมาจากคณะกรรมการบริหารพรรค หรือจากสมาชิกพรรคไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยคน

(๒) ที่ประชุมใหญ่พรรคออกเสียงลงคะแนนอนุมัติโดยคะแนนเสียงเกินกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกพรรคที่มาประชุม

หมวด ๑

การเลิกพรรคและสาขาพรรค

ข้อ ๖๕ พรรคมีความมุ่งมั่นที่จะสนับสนุนการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขให้มั่นคงสืบไป ฉะนั้น สมาชิกพรรคจะช่วยกันดำรงรักษาพรรคให้ดำรงอยู่ คู่ปวงชนชาวไทยจนสุดความสามารถ เว้นแต่สิ้นสภาพ เลิก หรือยุบ ตามกฎหมาย

ข้อ ๗๐ การเลิกพรรคและสาขาพรรค ให้เป็นไปตามมติของคณะกรรมการบริหารพรรค

ข้อ ๗๑ ในกรณีที่พรรคการเมืองต้องสิ้นสภาพ เลิก หรือยุบ ให้ทรัพย์สินของพรรคที่เหลือ ภายหลังจากการชำระบัญชีแล้ว ตกเป็นของกองทุนเพื่อการพัฒนาพรรคการเมือง

รายชื่อคณะกรรมการบริหารพรรคเสรีนิยม

รายชื่อคณะกรรมการบริหารพรรคเสรีนิยม จำนวน ๑๒ คน ดังนี้

๑. นายพุทธชาติ ชั่วราม	หัวหน้าพรรค
๒. นายวรุณ โมมินทร์	รองหัวหน้าพรรค
๓. นายจรินทร์ อยู่สุข	เลขาธิการพรรค
๔. นายบุญญฤทธิ์ ลักษณะประณีต	รองเลขาธิการพรรค
๕. นางสุจิตตรา แสนดี	เหรัญญิกพรรค
๖. นายวุฒิพงศ์ พุ่มไสล	นายทะเบียนสมาชิกพรรค
๗. นางสาวจิฎศุตา เกษมวังหมู่	โฆษกพรรค
๘. นายนิรัตน์ พรประเสริฐ	กรรมการบริหารพรรค
๙. นายณัฐพงศ์ สุนทรภัก	กรรมการบริหารพรรค
๑๐. นายบัณฑิต พันธุ์เครือวัลย์	กรรมการบริหารพรรค
๑๑. นายมนัส พัวพันธ์	กรรมการบริหารพรรค
๑๒. นายภาณุวัฒน์ ศิวาลัยกุล	กรรมการบริหารพรรค

จึงประกาศให้ทราบทั่วกัน

ประกาศ ณ วันที่ ๘ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๓

อภิชาติ สุขัคคานนท์

ประธานกรรมการการเลือกตั้ง

นายทะเบียนพรรคการเมือง